بدل شوی سړی

لنډې کیسې

صدیق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېس

نبي ګل؛ چې له لرې وليدم، په منډه يې تر ما ځان راورساوه او په سوي ساه يې وويل: ((دوسته ! څنګه شوه؟))

- څه شی؟

- وئ هغه د کېس خبره.

ما ويل، چې وبه يې ځوروم، هېڅ مې ونه ويل، هغه مې له لاسه ونيو او د هغه د کور پر خوا وخوځيدو. د چاي څښلو پر وخت نبي ګل بيا خوله خبرې ته جوړه کړه: ((دوسته ! ودې نه ويل، چې . . .))

ما خبره په نيمه کې ورغوڅه کړه: ((چې څه مې ونه ويل؟))

- هغه د کېس خبره دې؟

- د کوم کېس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبي ګل د چایو پیاله پر سر واړوله او ویې ویل: ((ګوره ! مه مې ځوروه، که دې کار کړی وي، بیګاه یوه ښه میلمستیا درکوم.))
ما سترګې پرې وربرګې کړې: ((که مې نه وي کړی، شړې خو به مې نه؟))
نبي ګل لږ چورتي غوندې شو، په نیولي انداز یې وویل: ((لکه چې نن هم کار ونه شو، خیر زما د بخت مرغه له ازله په وزر ټپي دی، نور مه پسې ګرځه، ډیر مې سرګردانه کړې . . .))
نبي ګل لاهغسې له ځانه سره بونګېده، ما یوه پاڼه له جیبه راویستله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنیتي پوستو ته !
د راغلو اطلاعاتو له مخې یو تن د نبي ګل په نامه، چې پلار یې سید ګل نومیږي، زموږ سر سخت مخالف دی. زموږ په ضد تبلیغات کوي، بناء ټولو امنیتي ځایونو او پوستو ته خبر ورکوو، که دغه سړی مو ونیو عاجل یې ګرفتار او زموږ په پته یې راواستوئ.))
نبي ګل یو دم راټوپ کړ. په هوا کې یې کاغذ رانه واخیست او د سپین ږیرو په شان یې دعاګانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))
له دې سره په خیزکو، ترپکو شو او ځان یې ښه ستړی کړ. ما پرې غږ وکړ: ((نبي ګله ! زه درنه ځم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبي ګل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو یې وویل: ((ځې !؟ والله که قدم رانه واخلې، بیګاه به سره ښه میله جوړوو، نور یاران هم راغواړو .))

ما نه منله؛ خو ډیر راته ټینګ شو، مازیګر مهال له هغه سره ګډ خپل کور ته لاړم. کور کې مې وویل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره راووتو، نبي ګل وویل: ((دوسته ! ودې نه ویل، چې دا کاغذ دې څنګه واخیست؟))

ـ تا غوندې یو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډیرو سرکاري خلکو او قوماندانانو سره پیژني، ورغلم. هغه ته مې وویل. هغه را سره د قوماندان قرارګاه ته لاړ. ښه شو، چې په وخت ورغلو که نه نیم ساعت وروسته به مو هندوستان کې غوښت.

نبي ګل په تادۍ وویل: ((هغه څنګه؟))

ـ هغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ویل یې، چې کیدای شي میاشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره ناست و، دا کاغذ زما د وست ولیکه او قوماندان خپله ټاپه پرې ولګوله.

تیر ماښام زموږ دوه دوستان، چې مازیګر مو ورته خبر ورکړی و، راغلل، شپه مو په خوشالۍ سره سبا کړه. سهار، چې له نبي ګل نه رخصتیدو، ورته مې وویل: ((پروګرام دې څنګه دی؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وخته روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولېږم.
څه کم دوې میاشتې ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راته وویل: ((پرون، چې کله تاسې کور ته لاړئ، یو سړی راغی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تا ته یې کوم خط راوړی.))
ما په بیړه ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي ګل خط دی.))
ـ خط یې درنه کړ؟
ـ نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.
زه خپلې شعبې ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوې، خو سړی را معلوم نه شو. له شعبې ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبحان خان په خپله راغی.))
سړی زما په لوري روا خوځید. شعبې ته مې بوته. له کیناستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوې ورځې ها خوا دیخوا وګرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بې پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي ګل راکړی.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه څنګه بې پاکټه خط رالیږي.
چې لیک مې پرانیست، سړی مې و پوښت: ((کېښ یې قبول شوی که نه؟))
داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسیږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروره ! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...
هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډ اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته څنګه، هغه لا دوه میاشتې مخکې تللی.))
سړی ډیر ستړی ښکاریده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به درمعلوم شي.))
لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبحان خانه ! سلامونه!
دا مې څلورم لیک دی، چې درلیږم یې یا خو نه در رسیږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشۍ په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راوویست او په موټي کې مې ونیو. دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپبه کې یو سپاهي راباندې غږ وکړ: ((لاس دې رادیخوا کړه، څه دې پټ کړل.))
زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موټې کاغذ واخست، بیا شېبه یې له ځانه سره ولوست، بیا یې زه ټینګ له متې ونیولم او خپل قوماندان ته یې وروستلم، قوماندان ته یې وویل: ((صاحب! دښمن مې نیولی. هه دا خط ولوله.))
هغوی تر مازیګره هلته وساتلم، یو څه وهل یې هم راکړل، بیا یې د هماغه قوماندان بندیخانې ته راوستلم، چې کاغذ یې درته لیکلی و.
دوی هم څو ورځې سر په سر په مړه خیټه ووهلم.
دا دی دوې میاشتې کیږي، چې په بندیخانه کې پروت یم، زه که هر څه وایم نه یې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دي. دوسته! د خدای په پار هر څنګه، چې کیږي زما غم وخوره، که نه...))

۱۳۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

البوم

صابر د جلال اباد پـه اډه کـې سـورلۍ ښـکـته کـړه، نېـغ يـې د درېـيم مکروريان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره يې لا نـه وه وهلـې، چـې مـوټر يـې ببرته د ښار په لـوري وګرځاوه او لـه ځانـه سره يـې وويـل: ((يـوه جمعـه وروسته کور ته ځي، هغه هم خالي لاس !))

ويې خندل او بيا يې پر اکسلېټر پښـه ټينګـه کـړه. پـه فروشګاه کـې لـه مـوټره رانښـکـته شـو او لـه لنـډ سـوچ وروسـته يـې يـو مـن ببروتـي منې واخيستې، غوښتل يې موټر ته پورته شي، چې يو نری اواز يې تر غوږ شو. شاته يې وکتل. يو ګلالی ماشوم، چې د مـور لاس يـې پـه لاس کـې نيولی و، د ده د منو پلاستيک ته يې اشاره وکـړه او خپـل پـلار تـه يـې وويل: ((ماته هغسې سرې منې واخله، هغه کاکا ، چې اخيستې.))

د پلار په لاس کې يې د ارزانو شنو منو کڅوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر موسک شو ، یوه غټه منه یې له کڅوړې راواخیسته او هلک ته یې ورکړه. ښه شیبه یې په تګ تګ کې ماشوم وکتل، بیا موټر ته وخوت او د مکروریانو پر لار سېخ شو.

په نیمه لار کې بیا له ځان سره لګیا شو: ((دا ځل شکریې ته وایم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی واده د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زموږ هم ماشوم وای، هغه مو له ځان سره ښار ته راوستی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))

صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکریه مجبوروم، چې زما خبره ومني. د ماشوم خندا و ژړا ، چې په کې نه وي، هغه به څه کور وي...که یې ونه مني؟))

یو سوړ اسویلی یې وکېښ: ((هو ، که یې ونه مني؟ نه، نه ! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))

له دې خبرې سره یې په بېړه د موټر مخ بېرته د ښار پر لوري وګرځاوه او په څو شېبو کې د سرای شهزاده په راسته کې د زرګریو د یو دکان مخې ته موټر ودراوه. دکان ته په ننوتلو یې وویل: ((اشنا ! یو ښکلی سیټ راته وګوره، چې لږ غټ وي.))

زرګر په خندا وویل: ((یار ! څه کوې؟ ورېندار خو د سرو په سیند کې نه ډوبوې. بس دی ظالمه. هره میاشت، یو شی نه یو شی ورته اخلې. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار راسره ختمېږي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر موسک شو: ((اشنا د ښځو خو همدا ایمان دی، پرېږده چې خوشاله وي.))
زرګر نور څه ونه ویل، په بېړه یې یو ښکلی سیټ هغه ته ورکړ: ((دا ښه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))
صابر وخندل، څو بنډله لسزریز نوټونه یې ورته ونیول: ((په قیمت پسې یې ګرځه مه. پاتې هغه د شراکت له پیسو وګرځوه.))
له محمود خان پله سره یوې پنډې ښځې غټ د پلوماټ بیک په لاس، ورته لاس ونیو. ده موټر ودراوه، خو ژر یې بېرته چالان کړ. څو قدمه مخته ودرېد، بېرته لیورس د ښځې پر خوا راغی، ځان سره یې وویل: ((دا به ورسوم، یو غیران مې هم جیب کې پاتې نه شو، د سګرټو پیسې خو به راووځي.))
له ښځې سره نږدې یې موټر ودراوه. ښځې د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، د پلوماټ بیک یې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکینی سیټ کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جانه! ډېره ستړې یم، زړو مکروریانو ته ځمه، د کرایې غم مه کوه.))
صابر ورته وویل: ((ګوره! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډبوه.))
هغې د صابر په خبره غوږ ونه ګراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې ښځې، زړو مکروریانو ته یې نږدې صابر ته وویل: ((هئ! ته یوه دقیقه همدلته بریک شه.))
صابر زړه کې خوشاله شو، چې ښځه به د شا سیټ ته ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې یې پر دوو پلیو روان سړیو غږ وکړ: ((هئ ! چېرې ځئ، ولې پرون ماښام رانغلئ؟))
سړي دې ته ورنږدې شول، ورو ورو یې ورته څه وویل او ترې روان شول. ښځه هم په تادۍ موټر ته وختله.
زړو مکروریانو ته په رسېدو سره یې، صابر ته وویل: ((هغه منځني بلاک ته ځم.))
صابر موټر د بلاک له اولې زینې سره ودراوه. ښځه ښکته شوه او ویې ویل: ((یوه دقیقه صبر وکړه، چې پیسې درته راوړم.))
خو ژر یې خبره بدله کړه: ((که نه ورځه ! په پیسو څه کوې. پیسه داره سړی یې. دا د سرو غټ سیټ وګوره، دا عالي منې، خو ته راته سترې ښکارې. راځه له ما سره، پیسې به دې هلته درکړم، یو څه دمه به هم وکړې.))
- نه، زه نه درځم، پیسې د کوم ماشوم په لاس راولېږه.
ښځې وربوز ونیو: ((د ما کره ماشوم نشته، که پیسې غواړې نو بیک مې درسره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))
صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، دپلوماټ بیک یې واخیست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پوړ کې یو اپارتمان ته ننوتل. له ننوتو سره صابر پښه نیولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ور یې بند کړ. صابر د پنډې په خبره په یوه نسبتاً وړه کوټه کې، چې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا د ېوالونو ته یې وکتل. پر د ېوالونو ګرد چاپېر بربنډ او نیمه بربنډ عکسونه لګېدلي وو، د هغو په لیدو له خپله ځایه راولاړ شو، چې ووځي. د ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه ښځه، چې د پنځوسو کلونو په منګ معلومېده، په لوڅ سر، ځلبلي مخ او سرو کړو شونډ کوټې ته راننوته. صابر ته یې د بېرته ناستې وویل. صابر ونه منله، خو پنډې سترګې پرې وربرګې کړې: ((کېنه ! که نه شور جوړوم. اوس، چې راغلی یې یو څه عیش خو وکړه.))

صابر ووېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هیڅ یې هم ونه ویل. پنډې په کوټه کې د یوې الماری له منځه د عکسونو یو البوم راواخیست، د ده مخ ته یې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سر ښکاره کوم، ژر بېرته راځم، ته په دوی کې یوه خوښه کړه.))

صابر وره ته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا زړه یې البوم پرانست. د یو دوه عکسونو په کتلو سره یې هغه بېرته بند کړ: ((خدای د سپوږمۍ په شانتې ښځه راکړې، نه، نه ! دا چټې کار نه کوم، خو څه وکړم.))

تر څه شېبې سوچ له ځان سره لګیا شو: ((همم..له پنډې سره وعده کوم، چې سبا راځم.))

صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له یو بوتل فانتا او دوو ګېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته راښکاره کړه، چې ذوق دې وګورم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما کله هم دا کار ونه نه دي کړي، اخر زه ولې دا کار وکړم، زه ښځه لرم، د سپوږمۍ په شانتې ښځه.
پنډه ې ورېرګه شوه: ((څو یوه خوښه نه کړې، له دې کوره نه شې وتـی. خامخا به یې خوښوې که نه خو پوهېږې، چې څه کوم.))
صابر له ځان سره وویل: ((رسوایي به کوي، خلک به راخبر شي، مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه ! ورسره منم.))
پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په لیدو یو دم ورپېږد بد: ((څه !؟ نه، نه ! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))
صابر خپلې سترګې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه ! دا هغه نه شي کېدای...دا هغې ته ورته څوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وبښې. دا هغه نه شي کېدای.))
پنډه ې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا څوک دې خوښه کړه، چې خولې یې درباندې ماتې کړې.))
البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرګه یې کړه: ((اوهو ! قیامتي مال دې خوښ کړی، خود به خولې درباندې ماتېږي، دا ښځه نه ښاپیرۍ ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))
صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو ! همدا غواړم، همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیټ هم ورته ورکوم.))
پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به څنګه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو ځه خیر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل سبا راشه ! مګر ګوره، چې ډک جېب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتي ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په ګډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې ځار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوښه مې په دربیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه ! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))
صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنګ تڼۍ یې کېکاږله. مېرمن یې په خوب وړو سترګو ور پرانست. تر سترې مشې وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیټ...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس شمله، زه لږه ستړې یم، ته هم ستړی ښکارې. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))
تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنګ کې راګېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشر اوښي ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې صابر د پښېمانۍ احساس وکړ، چې ولې یې خپل اوښې خبر کړ، که دا خبره درواغ وخېژي بیا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکریه یې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز یې وویل: ((پرون شپه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لاړ شه. دا غټ سیټ، چې دې اخیستی پیسې خو یې باید ورکړې.))
صابر لکه، چې دا خبره یې هیڅ نه وي اورېدلې، په خندا وویل: ((شکریه جانې ! یوه هیله...؟))
ـ څه؟
ـ ګوره که نه ! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې یو ماشوم ولرو. ته به هم له دې یوازېتوبه خلاصه شې.
شکریې پرې بړچ وهل: ((پام ! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوې، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او ښایسته پاتې شم.))
صابر غوسې ونیو، خو هیڅ یې ونه ویل، بړستن یې په ځان راکش کړه: ((زه ویده کېږم، چې سبا د وخته بیا ځم.))
سهار وختي له کوره ووت. په ښار کې له څو ساعته اخوا دېخوا ګرځېدو وروسته یې له خپل اوښي سره یو ځای د پنډې ښځې د کور لاره ونیوله.
پنډې ور پرانست او هغوی یې کور ته ننه ایستل: ((اوهو تاسو خو دوه یاست، پیسې مو هم دوه چنده کېږي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره يې هغوی هماغې کوټې ته وروستل، چې تېره ورځ يې صابر کېنولی و. له ناستې سره سم يې د قیامتي شهزادګۍ صفتونه راواخیستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبویي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنګینو جامو کې یوه ښځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وویل: ((زمونږ د نجونو ملکه راغله...))

پنډه لا په خبرو لګیا وه، چې صابر له خپل بغل جیب نه زاړه اخبار کې نغښتې چاړه راوویسته، خو اوښې يې لاس کلک ونیو او په بل لاس يې مخ ته له پرتې کڅوړې له ځان سره راوړی بوتل راوویست. شکریه د خپل ورور او خاوند په لیدو بې سیکه پر وره تکیه شوه او سترګې يې رډې رډې راووتې. په همدې شیبه کې ورور يې په ټول قوت د بوتل سر پرانست او ټول تېزاب يې د هغې پر مخ وشیندل.

+++

له پېښې کلونه وروسته اوس هم صابر کله کله د زړو مکروریانو پر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې دروېزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه يې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نه ویني، یوه نیمه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شوی سړی

تر ډېرو ټلفونونو او ټینګار وروسته یو وکیل راسره ومنله، چې د ځانګړې مرکې لپاره راډیو ته راشي.

له وعدې سره سم، یو ساعت وروسته، د پارلمان له ودانۍ نه لرې څه وړاندې له موټر نه ښکته شوم او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. هغه د پر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک یې؟))

- وکیل صاحب ! زه، هغه ژورنالست یم، تاسو ویلي وو، چې له موټر سره درپسې درشم.

- اوهو ! دا خو مې هېر و. زه خو د یو وزیر صاحب کور ته راغلی یم.

- صاحب ! زما او ستاسو مرکه...

هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې ګرځه مه، څه یوه بله ورځ به درشم.))

- صاحب ! دا ځانګړې مرکه ده.

- چې ځانګړې ده، وې دې، څه قیامت خو نه را ښکته کېږي.

- نه ! صاحب ! وبښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشینی کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو څه؟
- صاحب ! خبره دا سې ده، چې دغه مرکه باید دا نن وشي.
- چې نن ونه شي څه؟
- صاحب ! تاسو خو پوهېږئ، چې...
- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې ویل، چې وزیر صاحب سره ناست یم.
- صاحب...
- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا کړه.
- صاحب ! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه شول، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.
- نو زما یې څه!
- صاحب ! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته راشئ.
- زه لکه، چې درته ښه اوزګار ښکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم درتلی.
- وکیل صاحب هیله کوم.
- زما خبرې ته پام نه کوې او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلفون کې مې یو بل غږ تر غوږ شو ، خو سم پرې پوه نه شوم. وکیل وویل: ((هلکه ! ته یو شېبه صبر وکړه ، چې وزیر صاحب څه وایي.))
دوې دقیقې وروسته هغه وویل: ((زموږ مجلس دې راخراب کړ ، په خپلو خبرو دې د وزیر صاحب زړه هم تنګ کړ ، بس د وزیر صاحب په خبره دا یوه بله پیاله چای هم څښم او درځم ، خو ګوره ، چې ډېر وخت مې ونه نیسې.))
- ډېره مننه وکیل صاحب. زه تاسو ته په تمه یم ، په خیر راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډیو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا ، چې دفتر ته یې ننوتم ، ویې ویل: ((ډېر ځنډ دې وکړ ، مېلمه دې څه شو ؟))
- صاحب هغه راځي.
- راځي !؟ یعنې څه ، ته خو ورپسې تللی وې.
- هغه بل ځای ته تللی و ، ویل یې ، چې له هغه ځایه سیخ زموږ دفتر ته راځي.
- څه وخت راځي ، ورځ تېرېږي ، ته به هغه څه وخت ایډیټ کوې او ارزیابۍ ته یې سپارې. سبا سهار د وخته باید نشر شي.
- بس لس پنځه لس دقیقې وروسته به راشي.
- ته بیا ورته تلفون وکړه ، ورته ووایه ، چې وخت کم دی او موضوع مهمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر له دفتر نه ووتم، مبایل مې له جېب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنګ ووهم، خو ژر پښېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ را نه شي. تر یو ساعته پورې څو ځلې تر وره پورې لاړم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیابۍ د مسوول دفتر ته لاړم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور یې ودان راسره یې ومنل.

لس دقیقې وروسته همدا، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تګ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راووتل او زه د دفتر له وره سره ولاړ وم، د ارزیابۍ مسوول راته زنګ راوواهه: صابره ! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.

- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو څو دقیقې نور هم.

هغه په کړس کړس وخندل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتګه پاتې کېږي، خو دا اند ښنه یې په زړه کې راواچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اند ښنې سره سل زړونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. دا ځل هغه غوږۍ ژر پورته کړه: ((هلو ! شله ژورنالسته څنګه یې؟ بس دا دی ستا سو د راډیو په کوڅه کې یم.))

دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه ښخي، چې بدل شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېړه کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه راښکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما ، چې ډېر زورور دی؟))
ما له خوشالۍ نه دوه درې ځلې سترې مشې ورکړه او دواړه د سټډیو په لور روان شوو. هغه په تګ تګ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو ګوره، چې مرکه لنډه و نیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
ـ بس لس دقیقې وخت مو نیسم، زیات نه.
د راډیو د مشر او د ارزیابۍ د مسوول دفترونه سټډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب سټډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابۍ پر مسوول د نه ناوخته کېدو په خاطر مې د مرکې د ختمولو لپاره ځان چمتو کاوه، خو وکیل صاحب ګرم راغلی و او هر وار، چې ما ویل وکیل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته... ، خو هغه به سم د واره راغبرګه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې راپه یاد شول. په همدې همدې کې ښه ځیر وم، چې د ارزیابۍ مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راته او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ماښام خړه لګېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکیل صاحب ونه وایې رابانديې ناوخته دې کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تګ تګ کې موسکی شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطره یوه خبره درسره شریکوم.))

ـ مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وبښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.

ـنه پروا نه کوي، خو ګوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟

ـ له کومې خبرې؟

ـ ګوره ! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په ټلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرګې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرکو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلنج

د دربیم ځل لپاره مې د خپل مبایل د مسیج ټنې کېکاږله، چې ناجیې ته د خپل زړه خبره ولیکم. دې سره یو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وویل: ((نه، نه! هغه راته ګرانه ده، د هغې کرکه هم راته مینه ښکاري. نورنو نه شم کولی، ما خو دا نه ګڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر ځکه راسره پیدا شوی و، چې تېر وختونه او یادونه دغسې وو، چې هیڅ به هم دا نه ګڼله، چې زه او هغه په کوم شي سره وران شو. ښه مې په یاد پرېږي یوه ورځ اریـن، چې زما او د هغې تر منځ ولاړه وه، ویې ویل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له یو بل نه خپه او په جنګ وګورم.))

ما هیڅ ونه ویل، خو ناجیې په کړس کړس وخندل او ویې ویل: ((ته به همداسې ارماني پاتې شې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم د اریني دې خبرې یو څه اندېښنه غوندې راته پیدا کړې وه، خو د ناجیې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ.
ناجیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له میني ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغلې، نپوهېږم ولې ورځ په ورځې راته ګرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما ځوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنګوله، هغه به موسکۍ شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))
زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پرخپل ځان باور، ور ته نور هم ورنږدې کړی وم.
زما سګرټ څکل یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سګرټ پرېږده، ځکه دا سې احساس مې کاوه، چې هغې په دا سې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راورسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سګرټ څکول، ویل: ((ته او صبور ریل ګاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سګرټ څکول.))
کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سګرټ پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سګرټ خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې له خولې دا د ریل بیا چالان شو، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم.
د هغې خوش سلیقه ګي او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و، خو ما ته یوازې په زېړو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده، ځو پلا مې دا خبره ورته وکړه، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خو زه دې، چې په زېړو جامو کې ګورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خندا شوه او وبه یې ویل: ((خاینه ! ته خو هیڅ سلیقه نه لرې.))
یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((اخر ته مدیر یې، داسې خړپړ او بې سلیقې مه ګرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.))
خو ما دا دی ترننه هم داسې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنګداره یخن قاق واغوندم. بده خو لا دا، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوټان اغوندم.
ناجیه ډېره با استعداده او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او دا راته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه، چې زه دې په ډېر کار ستړی شم.
هغې زما خپګان نه غوښت او ما د هغې. د یو بل د خوشالۍ لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نېوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې يې ډېر حساس برخورد کاوه. مور دواړه يوه جمعه بعد په دفتر کې نوکريوال کېدلو او د جمعې د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکري وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ويشت روپۍ زياتې لگولې وې او هغې څو واره راته وويل، چې د مصرف پنځه ويشت روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بيا يې راکړه. ما هغه پيسې پوره کړې او ور مې کړې. په دې مې زړه يو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ويشت روپۍ زياتې لگېدلې وې او تاوان مې ورکړ، خپه په دې وم، چې ولې يې دا خبره راکلکه کړه او ويې ويل: ((زه پوره پيسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان يې پخپله ورکړه.))

مياشت وروسته، چې دا ځل پيسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته يې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پيسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمدستي راغبرگه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنگه لگېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولی، چې پيسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول يې وويل، چې نپوهېږم، څنگه هغه پيسې لگېدلې دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز رانه دې نه و کړی، خو وروسته وروسته يې زړه را ته خوړ او په خيال کې له هغې سره لگيا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ويشت روپو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر، کلک ونیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لګولې دي. ځان نه ملامتوې.))
دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې باجرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او تر ټولو ښه خبره راته دا ښکارېده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او داسې ژوند یې کړی و، چې هیچا هم ورته د خوګوته نه شوای نیولای.
ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالۍ لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا داسې ښوونځی یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چنداني سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونیو. خو یوه ورځ مې ځان پر دي ملامت کړ، چې ولې مې هغه راووست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.
یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د ورتیا خبره وکړه او ویې ویل:
((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))
هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل:
((ته مه خپه کېږه! ما خو یوازې دومره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))
د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښین ما څه پاڼې کتلې، چې هغه برابرې کړې وې. هغه پاڼې د ډېر ایډیت له کبله د قلم په رنګ سرې شوې وې. هره کرښه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پنځه شپږ غلطۍ وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره يې کمپيوترکار ته ورکړي. څو شېبې وروسته هغه په بېړه راغی او ويې ويل: ((دا کمپيوترکار ګوره او پر ژورنالست خبرې کول.))
ما وپوښتل: ((ولې څه شوي؟))
- هغه را ته وويل، چې دا متن به دې اول خپل مدير ته ورکاوه، چې په کمپيوتر کې يې اصلاح کاوه، يو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوې. ستا سر د کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خورې.
-دا خو يې بد نه دي ويلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خو زه کمپيوترکار سره هم خبرې کوم.
زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنګ بدل شو. زه او هغه د ډيزاين شعبې ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپيوټر کار څه ووايي نورو وويل، چې ژورنالست ملامت دی. هغه سر ښکته اچولی و او هيڅ يې هم نه ويل.
ما ور ته وويل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطي در نه و نه شي.
هغه ښښنه وغوښته او تر ما مخکې د ډيزاين له شعبې ووت.
يو ساعت وروسته مې په خپل کمپيوتر کې د مجلې نوې ليکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ويې ويل: ((استاده! زه نور په راډيو کې اقتصادي خبرونه نه وايم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ور ته وویل، چې څنګه ستا خوښه وي، خو د خبرونو له مسوول سره وغږېږه.

ډوډۍ مو یوځای سره وخوړله، تر ډوډۍ وروسته هغه وویل: ((استاده ! زه نور ستړی یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))

ما پر ولي وډباوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه، اضافي خبرو پسې ګرځه مه.))

نږدې مازیګر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې، چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز ګوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))

ما ډېر ټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم، چې ګوندې راشي.

په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکۍ داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه. یوه پلا یې زما د دوستې په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره خبرې په سر هغه له ګریوانه ونیسم.

په هغه ورځ هم، زه او هغه د اداري له مشرې ناجیې سره ناست وو، که څه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشره دې لومړی له هغه سره وغږېږي او بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره مخامخ کېنولو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په درواغ ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خو داسې ده، هغه به وویل، هو وبښئ، استاد رښتیا وایي.
مشرې ډېر ټينګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خو د هغه درواغو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.
وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه باښه، سخته خپه شوې ده.
له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.
دا هرڅه په ډېره منډه زما له سترګو تېر شول.
زړه را ته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.
مسیج مې ولیکه: ((قدرمنې ناجیې ! سلامونه.
له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم.
له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلې، متجربه، پر خپل ځان متکي او بااستعداده دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته راکړې، چې زه هر وخت پرې دهٔ پر حساب کوم.))
پر دې مسیج دهٔ پر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غبرګون ونه لید، همدا تېره اوونۍ، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورنه وپوښتل، چې ایا زما مسیج دې ترلاسه کړی.
هغې وویل: نه
- ما دا لس ورځې کېږي، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو ځه له سره به یې درته ولېږم.
-مه یې لیکه، همدا سې یې راته ووایه.
-مخامخ یې درته نه وایم، و یرېږم هسې نه زړه مې مات شي.
ما همهلته د هغې ترمخه یو ځل بیا هغه مسیج ورولېږه. خو ونه رسیده، فکر مې وکړ، چې د مبایل حافظه او ږد متن نه شي اخیستی. په همدې فکر مې خپل مبایل هغې ته پرېښود، چې هغه مسېج زما په موبایل کې ولولي.
هغه ورځ زه په کار بند وم او هغه په بېړه له دفتره وتلې وه، ما ورته زنګ وواهه: ((هغه مسېج دې ولوست؟))
-ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟
-ولې نوم یې لیکلی!
-زه پوهه نه شوم!
-ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژنې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په کړس کړس وخندل: ((ای خاینه))
ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، یو څه روحي ارامي مې ترلاسه کړه، خو لس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتګ په دویمه ورځ یې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنګه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې ګمان یې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پړه په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډ درلود که کوم قتل وکړي نو پړه به یې ته پر غاړه اخلې.))
زما سترګې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لاپسې زیاته شوه. تر ډېر ټینګار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي.
نهیلی اړ کړم، چې له شعبې یې ووځم. له دروازې چې وتلم، ورته مې وویل: ((ایا رښتیا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوې.))
ـ نه ! دا سخته ده، چې هغه دې بیا دوسته شي.
ـ خیر ! ته خو وایه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.
هغې وویل: ((ځه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))
۱۳۸۸/۸/۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې جامې

ماشوم په منډه کوټې ته راووت. خپلو جامو ته یې وکتل، خپل واسکټ یې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه یې د یوې ژورې ساه په اخیستو سره ښکته پورته کوټې ته ځیر شو، خو چې څوک یې ونه لیدل، یو سوړ اسویلی یې وکېښاو له ځانه سره یې وویل: ((همدلته ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته ښایم.))
ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه یې تنګ شو. کرار کرار د کوټې برې خواته وخوځېد او له خپل کور نه څلور پنځه کوره وړاندې یوې دروازې ته ودرېد. دروازه نیم کښه وه، غوښتل یې ننوځي، چې یو سور لنډ کروزر موټر، چې توري ښیښې یې درلودې په زورور بریک د هغه ترڅنګه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، یو د اوږدو وېښتانو خاوند په بېړه ترې راښکته شو، د سترګو په رپ کې یې هغه په غېږ کې ونیو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زوړ چپرکټ پر سر پروت و ، په سد شو. خپلې سترګې یې وموښلې او غږ یې وکړ: ((جماله ! راشه، جامې مې وګوره.))
د هغه له دې خبرې سره د څو تنو خندا او شور و زوږ کوټه په سر واخیسته. هغه نېغ پرخپل ځای کېناست. اوتر اوتر یې هاخوا دیخوا وکتل. د کوټې په بر کنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وېښتان او ببرې ږېرې وې. د هغوی په لیدو وویرېد ، خپلو سترګو ته یې لاسونه ونیول او یوه اوچته چیغه یې کړه.
د هغه له چیغې سره هماغه سړي، چې په زوره یې موټر ته خېژولی و ، له مټه ونیو ، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې دستمال ونیو.
ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنۍ ایښې څوکۍ ناست و ، چټک راپاڅېد ، د خپل ملګري له لاسه یې دستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره ! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، څو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، ګمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))
تور کټ په خندا شو: ((سرداره ! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هلک د مړې کورنۍ دی، کمزوری نه دی، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه ښښي، موږ به هم درسره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتګه...

سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوی پیره دار ملګری کوټې ته راننوت: ((مشر راورسېد، په حویلۍ کې له چا سره په ټلفون کې لګیا دی.))

له دې خبرې سره د شپږو واړو ملګرو رنګونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملګري یې د هغه د پښو او لاسونو په مښلو لګیا شول او یو بل یې پر مخ اوبه شیندلې. خو هرڅومره کوښښ یې، چې وکړ ماشوم په سد نه شو. سردار خپل لاسونه سره ومروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخا له پلار سره ټلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، موږ به هم برباد شو.))

د مشر په انتظار کې ټولو شېبه په شېبه وره ته کتل، خو د مشر پته ونه لګېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوېشتکي ملګري ته یې، چې د ماشوم پرمخ اوبه شیندلې، وویل: ((قدو ! ته ورشه وګوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یوولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی دوولس بجې دي.))

قدو د اوبو جک تور ته ورکړ او لا له ځایه نه و پاڅېدلی، چې د هغوی پیره دار ملګری بیا کوټې ته راننوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لړه ساه ورغړېده او بیا په بېړه بېړه د ماشوم د پښو او لاسونو په مښودلو بوخت شول.

د اذان تت غږ تر غوږ شو، خو ماشوم لا هم بې سده پروت و. سردار له ځایه راپاڅېد، کوټه یې څوځلې ګزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې بر کونج ته لاړ او له څوکۍ سره نږدې ودرېد، غاښونه یې وچیچل او په لړ لوړ اواز یې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه !))

تور وېرېدلی د هغه مخې ته ودرېد، ده یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږه ټوله خواري دې په اوبو لاهو...))

د سردار له دې خبرې سره ور پرانستل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپېږو واړو په وجود لړزه ننوته او ځوړند سر د هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وګوري، په خوشالۍ یې وویل: ((د ببړې کارو، خو افرین، ښه مو ترسره کړ.))

هغه یو ګام د خپلو ملګرو خوا ته نږدې شو او په کړس کړس یې وخندل: ((غوړه مړی ده، ډېره غوړه، ها ها ها))

مشر ښه شېبه همداسې وخندل، خو چې ملګرو یې د خندا ملګرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((څه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر له غوسې سره د ټولو واروپار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((ص... صصا...صاحب. ما...ما...ماش... ماشوم...ام...ام...))

د سردار له ام ام سره ماشوم نالښت پیل کړ او د هغه له نالښت سره ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. ها ها ها))

مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیر یې ورته وکتل: ((جالبه ده، د مړې کورنۍ او دومره خوار؟))

د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))

مشر هغه ته مخ واړاوه: ((مطلب؟))

-صاحب ! سردار ما ته په غوسه و، چې...

- چې څه؟

چې قوي مواد مې استعمال کړي

- نو څه؟

- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.

مشر په خندا شو: ((ښه ! نو یوه شېبه مخکې ځکه ګیدړان شوي وئ؟))

سردار ورغبرګه کړه: ((هو صاحب ! زه خو بیخي وبربدلی وم. تور چې کوم مواد کاروي، ډېر قوي دي.))

مشر تور ته مخ ورواړاوه: ((خبیثه ! یو ځل خو مې وبښلې، بیا نه رانه خلاصیږې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر په غوسې تور اوار وربړېد:((صه...صه. صاحب ! زه...زه احتیاط...کوم، او...س...اوس مې...هه...هه... هم قوي مه...مه...مواد... نه دي استعمال کړي، تا...تاسو خپله هم وویل، چې ما...ما...ماشوم کم...کم...کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وارخطایي کمه کړې وي، په کړس کړس یې وخندل او خوله یې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو د ماشوم د نالښت له کرار کرار کمېدو او بیا بې سده کېدو سره، خبره یې په خوله کې وچه شوه. وارخطا او په ځیر ځیر یې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپین اوښتی و. ژر یې د هغه پر سینې غوږ کېښود. یو دم راپاڅېد، تور یې تر لغتو او سوکانو لاندې ونیو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وګرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واړاوه. سردار یو قدم شاته شو. خو دی د هغه له ځنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه یې هغه ته وکتل، بیا بیا یې د هغه پر سینې غوږ کېښود، خو چې کوم غږ یې وانه ورېد، ویې ویل: ((د تاسو خبیثانو د لاسه مې غټه مړی له خولې ووته. خو خیر ما ته هم جبار وایي، یو به هم رانه ښه ورځ ونه ګورئ.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بیا یې ورغبرګه کړه: ((ما یې پلار ته ټلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر راکوي، خو ویل یې، چې یو ځل باید له خپل زوی سره خبرې وکړي. زه یې پېژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هیڅ وارخطا نه شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وارخطا کېږه، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته وښییم، پیسې به هلته راوړي.))
د ماشوم له څنګه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته ټلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.))
له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له ګرېوانه ونیو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار و ګوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((مورې، مورې.))
د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالۍ یې هغه په غېږ کې ونیو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ واړاوه: ((بچ شوئ، بچ شوئ، ماتم بند، وخاندئ.))
نور هسې موسک شول، خو تور چې لا هم پر ځمکه پروت و، پخپل لستوڼي یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وخندل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس خانده، خو د بښلو هم نه یې.))
ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غېږې راښکته کړ، پر چپرکټ یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیپسي راوړه.))
جبار پخپل لاس هغه ته پیپسي ورکړل، ماشوم کرار کرار سترګې وغړولې، خو د جبار او د هغه د ملګرو په لیدو بیا په چیغو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ ! وېرېږه مه، نوره پیپسي هم خورې، در یې کړم؟))
ماشوم لومړی د پیپسي بوتل او بیا اوتر اوتر جبار او د هغه ملګرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پیپسي بوتل یې ورته ورکړ: ((خوره، خوره !))
ماشوم په رېږدېدلو لاسو د پیپسي بوتل واخیست، پیپسي یې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره یې بوتل ایسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))
جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ:((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))
ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))
ـ هو ! نوې او ډولې جامې
ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))
ـ جمال ! جمال څوک دی؟
ـ انډیوال مې. هغوی ځي.
ـ ښه، ښه ! ځي، چېرته ځي؟
ـ هغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.
جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))
ـ اجمل
ـ د پلار دې څه نوم دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-شريف

د شريف د نامه په اورېدو ، جبار چورتي غوندې شو او په تريو تندي يې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شريف دی؟))
ماشوم وډار شو: ((هو ! ش... شه... شريف.))
جبار بيا وپوښتل: ((تا ووې، چې جمال دوی ځي؟))
-هو ، ځي.
جبار په بېړه بېړه خپله ږيره وګروله. د ماشوم له ځنګه راولاړ شو ، په غوسه غوسه يې سردار ته وکتل: ((اوو خبيثه ! ماشوم څه وايي؟))
سردار په وارخطايي وويل: ((صص...صا...صاحب ! تت... تا... تا چې څه ويلي وو...مو... مور ِ هغسې...))
د سردار خبره لا نه وه بشپړه، چې د جبار د مبايل زنګ اوچت شو ، ژر يې غوږ ِ ته کړ: ((وعليکم، ژر ووايه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه دی، څه د کراچيوان زوی دی...دا څه بد کوې هغوی همدا اوس پرواز وکړ !؟))
جبار ټلفون په ديوال وويشت او سردار ته يې بد بد وکتل: ((خبيثه ! ما خو درته ويلي وو ، چې ډېر پام کوه.))
جبار په زوره زوره خپل لاسونه ومروړل: ((زما چې بېړه وه، خو همدا مصيبت و ، چې هغوی روان وو. اخ ، اخ نو ، چې څه درسره وکړم.))
دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونيول او چې هغه يې په ډېرو وهلو وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو يې شروع وکړه او تر هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووهل، چې وينې پرې راماتې شوې. د هغو په چيغو او بغارو ماشوم هم په چيغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته يې هم يوه کلکه څپېړه ورکړه: ((سپيه ! تا ته چا ويلي وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

***

خړ مابنام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سړک کې د يوې کراچۍ ترڅنګه، مور مور نارې وهلې او په چيغو چيغو يې ژړل.

۱۳۸۷/۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرمان

سیما د خپل مېړه په لیدو، چې په دوو چګسونو، په ډېرې خوارۍ ستړې، ستومانه او اوتر پر دروازه راننوت، په منډه د کور د خاوندې له کوټې د هغه مخې ته ووته، هغه یې له لاسه ونیو او کرار کرار خپلې کوټې ته وخوځېدل.

په ټګ ټګ کې سیما له ځانه سره لګیا شوه:((ښه شو، هغه دې په دار کړې، زجر کشه دې کړې))

مېړه یې ځای په ځای ودرېد:((خوک ښیې، د چا خبره کوې، که د هغه ظالم خبره کوې، هغه څوک په دار کولای نه شي. زه خو اوس هم حیران یمه، چې هغه وخت څنګه ونیول شو او بندي شو.))

د خاوند له دې خبرې سره، د خو شېبو مخکې خوشالي یې یو دم په غم بدله شوه، په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې او د اسې ورو ورو د کوټې په لور وخوځېده، ته وا ډېر دروند پېټی پر ولو وړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامۍ کې مې دا خبره له خولې ووته. ما ته خپل سوګند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه دا سې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زاني خبره کوې.))

سیما، چې د خپل خاوند زرګل په خبره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوښکې یې پاکې کړې: ((نه! ما د هغه خبره نه کوله.))

- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟

سیما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې ښکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زاني ژر ونیول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ څکه ونه کړي.))

سیما تر څه شېبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))

خاوند یې یو سوړ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو...))

- هو! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زاني د پارلمان د وکیل زوی دی، د چا وس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې بر کړ، کاشکې تل همدا سې بر واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند یې هم، چې ساړه ساړه اسویلي کښل، لاسونه په دعا پورته کړل:((خدایه ! ته دا ظالمان نیست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستۍ جمله یې تر شونډو لاندې ووې.

له دې دعا سره، چې اوښکې یې په سترګو کې رغړېدې، ها خوا دیخوا و کتل او له سیما نه یې و پوښتل: ((لښته چېرې؟))

- هغه د کور له خاوندې سره کالي مینځي. خدای دې خیر ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، مورې په زوره په کار کې ورسره لاس کوو.

- ښه کوئ، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هیڅ نه کیږي، د جوارو د پولیو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.

سیما ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي، له خپل خاوند نه یې و پوښتل: ((ربښتیا خیریت خو و ، چې نن دومره ډېر د وخته راغلې؟))

خاوند یې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((خیر و خیریت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولۍ خرڅې شوې، زه هم راغلم.))

سیما غوټې ته په کتلو چورتي غوندې شوه، غوښتل یې څه وپوښتي، خو خاوند یې ورته وویل، چې چای ورته دم کړي. هغه همداسې چورتي له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه سره لګیا شو: ((خدایه ! ته ورحمېږې؛ دا خواره هسې اسره کوې.))
د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا ، چې تیاره ښه په خوربېدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیما بیا دعا ګانې شروع کړې: ((خدایه ! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې داسې زانیان او ظالمان له تېغه تېر کړي.))
له همدې دعا ګانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړزاوه او هغه شېبه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیګر مهال له خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور راننوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې د هغه نظر پرېوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلي وو، نجلۍ ډېره ښایسته ده، د ګلو لښته ده، لښته. او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرګه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې مور یې ښکلې ده.))
د دې شېبې په یادېدو سره وربېږدېده، لړزې ونیوه، سترګې یې رډې رډې راووتې او د نه نه ! مه کوئ ! په ویلو سره یې هغه شېبه په سترګو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورلنډ شو، غبرږه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوټ او زبون وهلی ناست و، ننویسته. خو همدا چې پر توشکه یې څملوله، دې پرې ور ټوپ کړه، خو د قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو ته مخ ورواړاوه او ویې ویل: ((دا یې ستاسو ، خپلې مزې وکړئ !))

دوی ډېرې چیغې وکړې خو چا یې مرستې ته راونه دانګل. قوماندان د کوټې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.

هغې ته وریاد شول، چې خاوند یې په یو کنج کې ناست و ، دا هر څه یې کتل او ژړل یې. یوه پلا یې سره له دې، چې له ځایه نه شوی پاڅېدی، لږ څه وخوځېد ، خو یوه ټوپکمار د ټوپک په کنداغ وواهه او په سر یې وینې راماتې کړې.

هغې ته دا هم ور په یاد شول، چې په سبا یې سل زړونه یو کړل او پر قوماندان یې عریضه وکړه. له ډېرو منډو ترړو وروسته یې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکیانو ونیول شو. د زړه اور یې هغه وخت لږ سوړ شو ، چې په قوماندان دولس کاله بند وخوت، خو دغه خوشالي یې یوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شېبه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لرې لاړ شي.

دې ته هغه شېبه هم وریاده شوه ، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې یې کوښښ وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند یې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته یې وویل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لرې به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه یادوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاګانو سبا کړه. د ملا له اذان سره له خپلې بسترې راولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدایه! ته زموږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هیڅ زاني او ظالم ژوندي پرې نږدي.))

کله چې یې د جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بندوبست وکړي، خو خوب پرې غلبه وروړه او خپلې بسترې ته لاړه. دم شېبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابرګې کړې او ویې ویل: ((زه بېرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند څکه رانه ونه کړئ. تاسې درې واړه به له تېغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))

سیما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لته کې یې د دوی پته لګولې او پر کور یې رانوځي، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې بر کنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کېني. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دې ولید.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه راولاړه شوه، حویلۍ ته ووته، څو شیبې هاخوا دیخوا وګرځېده، چې لږه ستړې شوه، د خپلې کوټې ترڅنګ نغري ته کېناسته، اور یې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل:((خدایه ! راپېښن کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، موږ به درې واړه له تېغه تېر کړي.))
له دې سره اوتره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه: ((نه، نه ! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))
دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوټې ته ننوته. زرګل خپل څادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پر دېوال تکیه شو. شېبه په شېبه پریشانۍ پسې اخیسته. د زرګل له دې حالت سره سیما وارخطا شوه: ((څه شوي؟ څه خبره ده، له پرونه ساز نه ښکارې؟))
زرګل، څو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر به پښېمانه شو. لښتــه هم د هغـه تـر څنګ کېناستله: ((پلار جانه ! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))
خو هغه هیڅ هم نه ویل. لښتې او مور یې څو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ: ((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تر ډېر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه، چې اوس به چېرته لاړ شو.))
سیما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو ؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاگانې مو بې اثره وې؟))
-دا څه وایې، صفا خبره وکړه.
د هغه ستر گې اوښلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))
۱۳۸۷/۲/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لاندې کښېنوئ !

مازیګر څلور بجې وې، له ډېرو مخابرو او ټلفونونو ستړی شوی وم، غوښتل مې یو څه د وخته کور ته لاړ شم، چې مخصوص ټلفون وشرنګېد ، غوږی مې جګه کړه:

- السلام علیکم

- وعلیکم السلام

- امر وکړئ !

- ګل خانه ! ته یې؟

- هو ، صاحب زه یم.

- هلکه ! ګوره ! د حاجي استاد په نوم یو څوک درځي، هغه لاندې کښېنوه ! زه هم دا دی در روان یم.

- ښه صاحب.

په منډه_منډه له دریم منزل نه راکښته شوم او قراول ته مې ځان ورساوه، لس دقیقې وروسته یو لوکس، غوښن او سپین چکی سړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه زینتي امسا یې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه راښکته او ورو ـ ورو زموږ خوا ته رانژدې شو ، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خو نه یې؟))
- هماغه یم
زه ترې مخکې شوم او ورته ومې ویل: ((ما پسې راځه !))
سړي ښه ـ ښه وویل او ورو ـ ورو راپسې را روان شو.
په لار کې مې له ځان سره ویل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خو نه ښکاري، خو ساده څکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))
شا ته مې وکتل، هغه ډېر کرار ـ کرار قدمونه اخیستل او دا سې ډاډه ښکاریده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستیا ته راغلی وي.
څو ګامه وروسته مې بیا شا ته وکتل، هغه راپسې ورو ورو راروان و او په ځېر ـ ځېر یې شاوخوا چمن او دفترونو ته کتل.
ما ته داسې را معلوم شول لکه د چمن ګلانو ، چې خوند ورکړی او غواړي سیل یې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنګ شو: ((دا څه ! کوې، راچټک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان یم.))
هغه سر وخوځاوه او لږ چټک ګامونه یې را واخستل، دواړه د تحقیق څانګې ته ننوتو ، د تحقیق مشر ته مې وویل: مشر صاحب په ټلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېنوئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحقیق مشر د هغه د مکمل شهرت تر اخیستو وروسته خپل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړی نمبر کوټه کې بند کړي.
حاجي استاد، چې د بند او کوټې خبره واورېده، ټنډه یې ګونځې ګونځې شوه او په قهر او وارخطایی یې وویل: ((دا څه وایاست، ولې مې بندي کوئ، څه خبره ده !؟))
هغه غوښتل نور هم څه ووایي خو د تحقیق مشر پرې برګ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملګري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.))
مرستیال هغه له مټه ونیو او په کوټه کې یې واچاوه. کله چې یې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبې خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یو تن ساتونکی مې ولید، چې د مقام د دفتر له دروازې سره ولاړ دی، ترې و مې پوښتل: ((مشر صاحب خو به نه وي راغلی؟))
هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه !))
له ساتونکي سره مې مخه ښه وکړه او خپل دفتر ته لاړم، مخابرې او ټلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکریوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېړه کور ته روان شوم.
تیاره ماښام و، چې د کور ور وټکېد، ووتم. ور، چې مې پرانیست، زموږ د کارځای دوه تنه ساتونکو له وتو سره سم له مټه ونیولم او په ډېره غوسه یې د موټر خوا ته کش کړم، یوه تن یې وویل: ((رئیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

-څه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه غږېږه، موټر ته وخېژه، ناوخته دی!))
-زور مه کوه، مټ دې راخوږ کړ، پخپله خېژم، خو دومره ودرېږئ، چې کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پرېښود او له ساتونکو سره ریاست ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کېنوئ، زه به بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))
په وتو-وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې ناست دی او مخې ته یې رنګارنګ خواړه او مېوې کتار ایښې دي.
ساتونکو، چې له دفتره راوویستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد، چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))
د تحقیق شعبې ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((رښتیا چې ګنګس الله خان یې، څوک همداسې کوي، موږ دې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر وغړېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوې؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد ، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وايې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه ګناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې يې کېنوئ.
- رئیس صاحب خپله شعبه در ښولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو ، څه پوهېدم؟ هغه خو تل((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غړېږه ، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل:((هلکه، ژر شه، دا ګلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))
۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راورسېد ، پسونه یې یو ګوښه ځای سره راپنډ کړل، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))
د پسونو په لیدلو دم شېبه کې ګڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو پـه ډېر شـوق لاس تېـراوه؛ وویـل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم.))
ـ که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.
ـ خوښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.
غلام شاوخوا ته ځیـر ځیـر وکتـل او تـر لـږ سـوچ وروسـته یـې لاروي تـه وویل: ((په دوه زري یـې پـه دې شرط درکـوم، چې څلـور پنځـه پسـونه یو ځایې واخلې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لارویو هم غږ وکړ: ((چې دوه زرې یې راکړې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))
هغه لا نهه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. یو پولیس لومړی ښکته پورته غلام ته وکتل او بیا یې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))
غلام، چې په خوشالۍ د خرڅو شویو پسونو پیسې جیب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو ! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))
بل پولیس پر یو ځرب پسه لاس کېښود: ((دا په څو؟))
غلام، چې نوی ځیر شو، پېریدونکی پولیس دی، وویل: ((نورو ته دوه زره، ستاسو بیا، چې څومره خوښه وي.))
پولیس په خندا شو: ((یو زر درکړم؟))
غلام خپلې لاړې تېرې کړې او په موسک انداز یې وویل: ((له تاسو چا پیسې غوښتې، څومره، چې راکوئ.))
پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه یې له ځانه سره مخکې کړل. یو پولیس په تګ تګ کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پیسې دې درته راوړم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم ...یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیبونو پیسې راوکښلې او هر یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شېبه د پولیسو لارې ته کتل. یو خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا بیا څه شي ته ګورې؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې پاتې پیسې وخوړې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او نارې یې کړې: ((هلئ واخلئ ! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونه اخیستي وو او هغه یې موټر ته خېژول، پرې غږ وکړ: ((هئ، کوبایه ! په ما دې ولې قیمت خرځ کړل؟))
-تا خو هغه ښه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنګروکي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شا نه پر اوږه لاس کېښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما ، چې نه دي نو ستا دي !؟))
خو همدا ، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او د هغوی پر قوماندان یې سترګې ولګېدې، ژبه یې ونښته: ((هو...ه ...و... ه... و ... ص.. ص..صا...صاحب، دا .... دا مې خپل دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوټان او غوړ کاکل دا کار و بار کوې؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه و لیدلی.

ـ قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې ...دي، له مجبوریته یې... خرڅوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.

ـزما خو باور نه راځي.

ـ صاحب! با...با... باور وکړئ، درواغ ...نه وایم، همدا پرون... تره مې له کلي ...راته ...رالېږلي دي.

د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واړاوه او ویې ویل: ((هر چا، چې پسو نه اخیستي، بیرته دې یې راوګرځوي، زما په ګمان دا د غلا مال دی. مور پر همدې شک په چپه لار راغلو، چې حال معلوم کړو.))

***

پولیسو، غلام له ځان سره حوزې ته بوته. ماسپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې څاه نه د یو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي څراغ ولګاوه او ورور ورو تاکاوۍ ته ښکته شو. ټول شیان ګډوډ او یو پربل پراته وو. له وره سره نږدې یې سترګې پر یوه غټ کتاب ولګېدې؛ راوایې خیست، ګردونه یې ترې وڅنډل او ښه شېبه یې ورته په ځیر ځیر وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې یم، ما خو نه غوښتل، چې داسې دې ګردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همداسې په زړه کې پاتې شي...))
کتاب یې خپلې سینې ته راجوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. هغه شېبه یې ور په زړه شوه، چې دوه دري کاله مخکې یې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولګي کې درس وایه او ډېر ځله به ټولګیوال ترې راتاو وو او ترې پوښتنې کولې.
سرور له خپل ځان سره لګیا شو: ((اوس او به له ورخه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپیدا کړه، هسې نه چې وخت در نه تېر شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب یې ببرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا دېخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تاکاوۍ په بر ګوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترګو شول.
موسک شو، لاس یې ورورانـدې کـړ، پـه ډېـر کـړاو یـې مـارتول راوویست او لـه ځانـه سره یې وویـل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه یم ملامـت. د هغـه خولـه بایـد نـوره وربنـده کـړم، نـوره نـو حوصلـه نـه ده راپاتې...))
سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته وخوځېد. د وره ترخنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. بنه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکتر کېدې، تا خو د نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوې؟ ها ووایـه دا څه وشول، ها ووایه، ووایه؟))
پر سترګو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه ! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی کـه لـږ پـه زړه سـخت دی. نـه، نه ! دا کار نه کوم.))
هغه څه شېبه غلی ناست و او پـر مـارتول یـې سترګې ګنډلې وې. پـه هماغـه چـورتي حالت کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((څه ! ! ! لږ په زړه سخت دی !؟ نه، نه ! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا ؛ نه یې پرېدم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره رپندی شو، ودرېد؛ خو د وجود د ډېرې رپېدا له کبله یې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بېرته کېناست. رنګ یې سور شو، سترګې یې سرې واوښتې او له دې سره په ګډوډو لګیا شو: ((نه، نه ! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور یې را ته درست عمر په سره تبې کېنولې وه او پر دود وهلې چای یې یوه ورځ او شپه نهره ساتلې وه.))
سرور ته وریاد شول، چې پلار یې د هغه مورپر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ویلي وو نور دې کور ته چرسیان او قماربازان نه راولې، سرور ته په یاد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مورکۍ تر ماښامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وبښه. ما خو دا ګڼل، چې ستا زګېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبر وم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته ببولې وې. اخ، مورجانې ! ما وبښه، ما وبښه.))
سرور په راوتلو سترګو لومړی مخامخ دېوال او بیا یې تر خپل څنګ ایښي مارتول ته وکتل. پر مارتول یې لاس راکش کړ: ((ښه یې ویلي: سزای قروت آب ګرم... څه ! دا څه وایې، پام چې داسې ونه کړې... ښه به شي... څنګه به ښه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرګه پس به اصلاح کېده او ځوانه جانه خور به مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بیا به هسې سر په سارا کېده نه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور په ژړا شو ، خپل وښتان يې کلک په لاسونو کې ونيول او پرله پسې يې اسويلي وکښل: ((اخ خورجانې ! ته چېرته يې ، ته خبره يې ، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او تر ننه يې درک نه شته ، اوس ما هم کور پرې ايښی او دوې ورېرې خويندې مو درانه درانه کارونه کوي ، پلار ټوله ورځ بې غمه ويده وي. هغه يو دکان يې ، چې و هغه يې هم په قمار کې بايللی.))
سرور خپل غاښونه وچيچل او بيا له ځانه سره بوخت شو: ((خورې ! ته پوهېږې ، چې همدا نن ، دا نن ، چې جمعه ده ، هغه بېغمه په خوب ويده دی او زمونږ ورېرې موسکا او رويا د سړک په سر خلکو ته سپېلنې دودوي. کله ، چې زه له هغه ځايه تېرېدم ، هغوی مې مخې ته ودرېدې ، ويل يې ، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولې او په وهلو ډبولو يې بې سبناري سړک ته ايستلې دي. خورې ته چېرته يې ، زما خبرې اورې؟))
سرور خپلې اوښکې پاکې کړې ، مارتول يې راواخيست او راولاړ شو. له تاکاوۍ نه په وتو بيا په سوچ کې لاړ: ((نه ، نه ! داسې مه کوه ؛ هرڅه ، چې وي ورېرې ورسره خوندي دي. څه؟ ورېرې ورسره خوندي دي ، د څه خوندي دي ، هره شېبه وهل ټکول ، اوښکې او وينې ، نه ، نه ! نه يې پرېږدم... نه داسې مه کوه ، بې رحمه کېږه مه ، ولې به بې رحمه نه شم ، ولې به داسې نه کوم ، که نه ، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور ورېږدېد: ((موسکا جانې ! پلار څه درته ویلي وو، چې که پرونۍ د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه ! زه یې نه پرېدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))
هغه کرار کرار دروازې ته نږدې شو. دروازې ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر څمکه خوشې کړ، ور یې بېرته کړ، چې ووځي خو ژر بېرته پښه نیولی شو: ((نه خورکیو ! مه وېرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))
سرور خپل سر کلک ونیو: ((اوخو ما مه مجبوروئ که نه ! دومره ترې وېرېږئ، نه، نه ! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېدم، چې تاسې وځوروي، ومې ویل که نه ما مه مجبوروئ، چې ختم یې کړم، نه نه ! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. څه ! دا مې څه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو څو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وړه وربره یې، چې د بېر ژړل پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه ! نه یې پرېدم.))
سرور په بېړه څمکې ته ټیټ شو، مارتول یې راواخیست او په بېړه له تاکاوۍ نه بهر شو.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازیګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خو بیا چا پیسې رانه کړې. پلار به مو بیا ووهي. راځه، چې بېرته لاړې شو. پیسې پیدا کړو.))
موسکا، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار جانه ! چا ووژلې؟))
۱۳۸۲/۷/۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایثار

همدا چې نثار له خپل مور او پلار نه جلا شو ، په بېړه یې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. یو ټکسي موټر ته یې لاس ونیو او ډرېور ته یې وویل: ((د نوي ښار پارک))
ډرېور په حیرانتیا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکارې))
نثار پرې وربرګ شو: ((مطلب؟))
ـ ته چې ولاړ یې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
ـ اوه ! بښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې ګڼې له خپل کور نه راوتلی یم دربیم مکروریان ته مې بوځه.
موټر د وزیر اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک ته رسېدلی و ، چې نثار ډرېور ته وویل: ((که نه خپه کېږې بېرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرېور موټر وګرځاوه او نثار یې په همهغه ځای کې ښکته کړ، چې څو شېبې مخکې یې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو څو ګامه لا مختته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و تللی، چې پښه نیولی شو او په بېړه بېړته په شا راغی، په تګ تګ کې یې خپلو جېبونو ته لاس کړ او تر څو موټر ته رسېده یو پنځه سوه ګون یې د خپلې کرتۍ له ښي بغل جېبه راوویست. همدا چې هغه یې ډرېور ته ورکړ، په چټکو ګامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرېور پرې غږ وکړ: ((وروره ! یو شېبه.))
نثار ودرېد: ((څه وایې؟ بیا خو مې څه سهوه نه ده کړې.))
ډرېور څه پیسې ورته ونیولې: ((هه ! ماتې پیسې دې واخله.))
نثار خپلې پیسې واخیستې، سر یې وخوراوه، یوه ترخه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تګ تګ کې له ځان سره لګیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنګېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې یم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم))
څو شېبې یې پارک ګز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راماتېدې او چې لږ ستړی شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو ګوښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انګازې وکړې: ((زوی جانه ! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))
له دې خبرو سره د ناهېدې ژړغونی غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې ! تا خو تر دا نن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوئ، اخر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې ! پاکه یې درته وایم زه بغیر له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.))
د نثار په شونډو یوه موسکا خوره شوه: ((ناهید جانې ! چې ته زما په مینه ولاړه یې نو زه ولې زړه وخورم.))
خو د موسکا دا څپه یې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه یې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حیا ! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوې، تراوسه خو مې څه درته نه ویل، وروسته له دې به درسره وګورم، که بیا مې دا خلک دلته ولیدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وګوره او مور. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله ښځه لري. شتمن دی شتمن.))
د مبایل زنګ یې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبایل د صفحې پر مخ د ناهیدې عکس ښکاره شو. په بېړه یې موبایل غوږ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ یې وویل: ((ها، وایه، ناهید جانې، ما هم همدا اوس غوښتل در ته زنګ ووهم،... څه مور جانې ته یې، ناهیده چېرې؟... مورجانې ! زه ناهیده نه شم هېرولی،... څه هغه یې ووهله، کوټه کې یې بنده کړې، تا هیڅ و نه کړ؟ ...څه ته یې هم ووهلې... څه ...نه...نه ! ته موبایل ناهېدې ته ورسه، زه نه غواړم، چې ناهیده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبایل یوسه.))
ډېره شېبه وروسته نثار په مبایل کې په خبرو لګیا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوې، زما پخاطر، پخپلې مینې دې قسم، خیر دی پلار به دې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسه و، ګوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... څه پلار دې راغی.
بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه راولاړ او د ناهېدې دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوڅې ته چې ورننوت، له لرې نه یې ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه لروبر کېږي.
لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته وخوځېد. د کوڅې تر نیمایي نه و رسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی ورور یې مخته ودرېد: ((کاکا، کاکا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))
ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په خوا رهي شو. دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ وکړ: ((کاکا! خور مې هم ویل، چې را نه شې.))
نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))
-هو!
نثار بېرته وګرځېد او په تګ تګ کې یې خپل جېبونه وپلټل او له ځانه سره یې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خو ما هلته ګوزار کړ.))
له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې ته په رسېدو د خپل موبایل زنګ یې تر غوږ شو. تر څو یې ځان رساوه، زنګ قطع شو. موبایل یې را پورته کړ او څو ځلې یې د ناهېدې نومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایل کړه، خو رخ نه شو. همهغلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم ! چاره څه ده، نور خو زه لېونی کېږم...))
د موبایل زنګ او چت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جانه ! نه، نه خیر وخېریت دی. همدلته نږدې یم. دا دی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
تېر ماښام د نثار موبایل ته زنګ راغی تر څو هغه له ځایه پاڅېده مور یې ټلفون، چې د الماری پر سر ایښی و راجګ کړ او په خندا یې وویل: ((ناهیده ده))
د ناهېدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنګ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. مور یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهېدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم ، ما ناهیده نه ده وژلې.))
د شپې ناوخته یې سترګې سره ورغلې: ((نثار جانه ! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

***

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.
۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وینو سور ګل

هوسۍ نن ډېره ستړې ښکارېده، سم کار يې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیګره ایله نیم پنډ اغزي يې راټول کړي وو، زړه نازړه يې په لور باندې اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به يې، چې راوویست لس، پنځه لس دقیقې به يې دمه جوړوله.

لمر په غرغړو و، چې دې خپل پنډ وتاړه او هغه يې سپک راپورته کړ، یو دوه ګامه يې لا نه وو اخیستي، چې پنډ يې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره يې وویل: ((نه، نه ! دا خو ډېر کم دي، ورینداره به بیا راته غوسه کېږي.))

پنډ يې بېرته خلاص کړ او په بېړه بېړه د اغزو په راویستلو لګیا شوه. د اغزو د یوه غټ بوټي په راویستلو يې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه يې په وینو سره شول. خپل لاسونه يې په خپله لمن پاک کړل، خو دم شېبه کې د لاسونو له ډېر سوختنه په ژړا شوه. ښه شېبه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې غلې وژړل او وار له واره يې خپل په وينو ککړ و لاسونو ته کتل. په همدې کې يې د ځادر د پېڅکي غوټې ته نظر شو ، هغه يې په موټې کې کلکه ونيوه او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((نه، نه ! دا مې هسې وپيرل، خير دی هرڅه چې کېږي، کېږي به، قسمت به مو همداسې وي. نه، نه ! داسې نه کوم... ښه کار نه دی، مور به مې ځاته پرېږدم.))
غوښتل يې غوټه پرانيزي خو ژر پښېمانه شوه: ((نه، نه ! نه يې خطا کوم. يوه ورځ به مې په کار راشي.))
په همدې سوچونو کې يې هغه شپې وريادې شوې، چې ورور يې د ورينداري په خبره څو ځلې پزه او خوله ورته وينې وينې کړې وې. کله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو يې خوا سړه نه شوه، په شپو شپو يې نهره ساتله او په يوه تياره کوټه کې به يې بندوله. هغې ته ور ياد شول، چې مياشت دمخه جبار د پښو په تلو داسې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بيا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شواى تلى. د دې شيبو په يادېدو سره يې په يوې ترخې موسکا غوټه لا نوره پسې کلکه کړه. په وروستي ځل يې، چې بيا خپلو لاسونو ته وکتل او هغه يې خپلو سترګو نږدې ونيول، له ځانه سره يې وويل: ((پلاره تا همدې ورځې ته يوازې پرېښودمه، تا خو ويل، چې ما به لکه ګل داسې ساتې، راځه خپل ګل وګوره، په وينو سور ګل.))
هوسۍ په ژړا سر شوه: ((پلاره ! زه هره شپه په ژړا ويده کېږم، څوک نشته، چې دلاسا مې کړي، اوس مې مور هم په ما منت کوي. دا خير؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کاشکې يې، چې له مکتبه نه ويستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))
هوسۍ خپل سر په خپلو زنګنو کېښود او له لړې شيبې چوپتيا وروسته، لکه چې څه ور ياد شوي وي، بيا له ځانه سره لګيا شوه: ((نه دا مې څه وويل ! مورکۍ مې نه ده ملامته، هغه رښتيا وايي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))
له دې خبرو سره هوسۍ لور ته لاس کړ، په بېړه له ځايه پاڅېده او د اغزو په راټولولو بوخته شوه. په دم شيبه کې يې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله يې تر يو پنډ زيات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.
پنډ يې ډېر درونډ و او دا يې ترلاندې کړه وړه روانه وه، خو ډېره خوشاله وه، چې نن يې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به يې په لاره کې دوه درې وارې دمه کوله، خو نن يې بې له دمې کور ته ځان ورساوه.
دروازې ته په نږدې کېدو سره يې په زړه کې ګوړې ماتې کړې: ((وربنداره به مې د پنډ په ليدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))
هوسۍ دروازه پرانستله. په ډېر زور يې پنډ خطا کړ او خپلې وربندارې ته يې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای يې څښه، وويل: ((وريندارې ! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره يې ستړې کړې يم. لږ خوږ چای راکړه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سو پي ته وخته او غوښتل یې د خپلې ورینداري ترڅنګ پر توشکه کیني، چې هغې پرې برچ وهل: ((کم بختې ! لاندې کېنه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککړه یې.))

هوسۍ غلې غلې له توشکې راښویه شوه او په عذر یې وویل: ((خیر دی ورینداري لږ خوږ چای، ډېره ستړې یم.))

ورینداره یې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه یې وویل: ((دا ده د خان زاده لور، دوه بوټي اغزي یې نه دي راوړي او خوږ چای غواړي.))

د ورینداري په دې خبرې، په لوړ غږ یې وویل: ((خوله دې نیسه ! په پلار به مې نه لګېږې، هرڅه چې وایې ما ته وایه.))

ورینداره یې له ځایه پاڅېده، دا یې له لاسه ونیوه او له ځانه سره یې راجګه کړه: ((ځه، ځه ! غوجله پاکه کړه، مور دې هسې بلا وهلې، ناروغي بانه کوي، یو دیګ پخولو باندې ساعتونه تېروي.))

هوسۍ ته غوسه ورغله او په دومره زور یې خپل لاس راکش کړ، چې که ورینداره یې ځان نه وای راټینګ کړی، له سوپې لاندې رالوېده.

- مرداري، بدستر ګې، چې ورور بدمخی دې راشي زه به ستاسې چاره پرې وکړم، نوره مو یوه شیبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی په شورماشور د هوسۍ مور، چې سر یې په دستمال تړلی و، په ډېره خوارۍ، چې نږدې وه راولوېږي، له کوټې راووته: ((څه خبره ده؟ څه شوي؟ شور مه کوئ.))
هوسۍ د هغې په خوا ورمنډه کړه او په غېږ کې یې ونیوه. خو مخکې له دې، چې هوسۍ څه ووایي، ورینداره یې وغړمبیده: ((بدسترګې دې له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بدبختـه خاني کوي، رانه چای غواړي.))
مور هوسۍ په مخ په څپېړو ووهله: ((بدبختې... هه... هه خپل..هه..هه حد نه پېژني... که بیا دې... داسې وکړل... هه..هه پخپلو... هه..لاسو دې.. له...دنیا... تې... ره...ومه.))
د مور په دې خبرو هوسۍ په منډه کوټې ته ننوته او تر ماسخوتنه پورې یې مور خپلې نږور ته زارۍ کولې، چې خاوند ته څه ونه وایي.
ماسختن همدا، چې د هوسۍ ورور راغی، ښځې یې په ژړا وویل: ((جباره څو ځلې مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته که نه، نن دې خور د ګور مېلمنه کړې وم.))
جبار بد خپلې مور ته وکتل او بیا یې چیغې کړې: ((هوسۍ چېرې یې، والله که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترګې، اوس دومره شوې، چې پخپلې ورینداره لاس اوچتوې.))
جبار په منډه هغې کوټې ته ورمنډه کړه، چې هوسۍ په کې ویده وه. همدا چې کوټې ته ننووت، مور یې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !... خیر... دی. کم... هه ...هه... عقله ده ، کار مه... پرې لره ، ما ...ډېره ووهله ، خیر دی... زه به یې... وپوهومه ، خیر...))

جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې ، تراوسه به دې ملا کړې وه ، نور نه کېږي ، اوس به زه داسې سبق ورکړم ، چې بیا خپلې وریندار ته بر هم ونه ګوري.))

جبار خپله مور ټیل وهله ، هوسۍ یې له وېښتو راونیوله او له ځایه یې راجګه کړه خو ، چې کتل یې په هوسۍ کې دمه نه وه او له خولې یې ځګونه روان وو.

۱۳۷۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرطان کيسه

واده ته د يوې اوونۍ په پاتې کېدو زېبا ورځ په ورځ خپله تـازه ګـي لـه لاسـه ورکولـه. لـه واده نـه يـوه ورځ مخکـې هغـه سـخته ناروغـه شـوه او کورنۍ يې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون تـه پـه رسېدو ، بې هوښه شوه. ماښام مهال و ، چې يو څه پـه خـود شـوه، اخـوا دېخوا ته يې اوتـر اوتـر وکتـل، همدا چې پر خپـل نـامزاد يـې سـترګې ولګېدې، غريو جنه شوه، په بېړه يې سترګې بلې خوا ته واړولـې او پـه دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکتر، چې دا شېبه د هغـې د خپلوانـو تـر منـځ ولاړ و ، د هغې خپلوانو ته وويل، چې زېبا له خپلـې مـور سـره يـوازې پرېږدي. لـه روغتون څخه د زيبا د خپلوانو په وتـو سـره، ډاکتـر هغـې تـه څـه درمـل ورکړل او له کوټې نه په وتو وتو کې يې د هغې مـور تـه وويـل: ((درمـل کرار کرار پرې خوب راولي، چې وارخطا نه شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته زېبا ، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه ګڼلې، اخر څوک همداسې کوي؟))
د هغې مور وارخطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لورې ! دا ته څه وایې، ما څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))
-څه؟ ته لا خپله پوښتنه هم نه منې،ما داسې نه ګڼلې.))
مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي ښکل کړه: ((لور جانې دا ته څه وایې؟ کومه پېښه؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لورې دا ته څه وایې؟))
- نه ! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې شوې، تا خو زما سترګو کې اوښکې نه شوې نه لیدای، دا اوس څنګه زما د اوښکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.
-لور جانې ! د خدای خاطر وکه ، ووایه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛ ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وایې؟
-ښه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اوربدلي لرې لرې ګرځې.
-لورجانې ! دا څه وایې، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم ! هر څه چې وایې منم، خو د مرګ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرګ سره خو به زه هم مړه شم، بې له تا نه نور موږ څوک لرو ، ما خو د ځان پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېړه ته هم نه ورکولې، د نصیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور یو دم غلې شوه او ژر یې و پوښتل: ((څه دې وې، چا ته دې وې، دا څه دې ووې، څوک ښیې، وئ خدایه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وایي؟))

ـ چا ته وایم، خو تا ته وایم. ډېر بې غوره یې، ته هم ځان ته مئین وایې، ته هم وایې، چې عاشق یمه، مینه او عاشقي همداسې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هیڅ هم نشته، ښه شوه، چې ژر مې وپېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلې.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. د هغې له ژړا سره ډاکتر خونې ته راننوت: ((سویلۍ ترور! خیر دې وي ولې ژاړې؟))

سویلۍ په ژړا زېبا ته ګوته ونیوله: ((غوږ ښه، چې دا زما بد بخته څه نه وایي.))

ډاکتر زېبا ته ورنږدې شو، زېبا هغسې لګیا وه: ((شابه ډېر د وخته راغلې!!!... کاشکې سبا راغلی وې... خیر مینه درسره لرم، که نه ته خو د ښنلو نه یې... څه! ناروغ یې... څه درباندې شوي؟ سرطان یې... نه، نه! ته دروغ وایې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور یې بې خوده شوه. ډاکتر په بله خونه کې د هغې د بستري کولو بند وبست وکړ. کله چې په هوښ راغله، ډاکتر ورته وویل: ((تروري! ولې څه کیسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کیسه وکړم، څومره به وخاندي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زمونږ د عزت خبره ده، تا نه اورېدل، چې هغې څه نه ویل، که دا سې وشي مونږ خو به له شرمه مړه شوو.))
ډاکتر وخندل: ((تروريې ! ته مې، چې دلته بستر کړې، زیبا راویښه شوه، ستا کیسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم یې په کټ کټ خندل، خو خدای دې خیر پېښوي.))
د ډاکتر له دې خبرې سره د زېبا مور نېغه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وویل؟ خدای دې خیر پېښوي، ولې !؟))
ډاکتر په خندا شو: ((هیڅ نه، غوښتل مې یو څه، و مې ویل بل څه.))
ډاکتر ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي؛ تر لنډې چوپتیا وروسته یې وویل: ((هو رښتیا ! ستاسې لور کیسې لیکي، هغه دا څه موده پر یوې کیسې کار کوي. د هغې کیسې موضوع همدا سې یو څه ده. ستاسې لور نام خدا ډېره ښه لیکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو ګوره خاوند ته یې ووایه، چې زده کړو ته یې پرېږدي.))
ډاکتر تر څه چوپتیا وروسته وویل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کیسې کار کاوه.))
د زېبا مور یو څه چورتي غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته یې وویل: ((دا سهي ! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خیر ...))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معایناتو کې یې یو څه د سرطان خطر...))

د زېبا مور یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغې له کړیکې څه شېبه وروسته زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکتر په لیدو یې وویل: ((ډاکتر صاحب ! ډاکتر صاحب ! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه د سرطان کیسه.))

۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ دوکه

شیبا یو ساعت مخکې ډېره خوشاله له ښوونځي ووته. خپل ساعت ته یې وکتل او بیا په چټکو ګامونو په لاره پلې شوه. خوشالي یې شېبه په شېبه زیاتېدله او لا نور یې هم خپل ګامونه ګړندي کول. تر یو ځایه پورې، چې راورسېده، له ځانه سره یې وویل: ((زه هم عجیبه لېونۍ یم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان ستړی کوم.))
هغې شا ته وکتل او بیا ځای پرځای د سړک پرغاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونیسي، خو دم شېبه خیالولې شوه: ((نه! ولې بېړه وکړم، پرېږده، چې لږ وځوربږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ اوس یو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))
په همدې سوچونو کې بیا پلې وخوځېده.
هغې ایله یو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبایل کې خبرې کړې وې او ترې غوښتې وو، چې مازیګر وزیر اکبرخان پارک ته ځان ورسوي، شیبا له هغه سره په موبایل کې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو وروسته په بیړه له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تنګ تنګ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))

خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لګیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای.))

له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبا په ننبه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پریشانه شوه، اوتر اوتر یې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې ترڅنګ بریک ونیو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه.))

غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډرېور نه حیا ورغله. موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمابنامه په ښار کې هاخوا دیخوا تاو راتاو شو. تېر مابنام موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکښته شول، حامدور ته وویل: ((دا زموږ کور دی، ځه چې د ننه لاړ شو.))
شیبا ، چې د مابنام خړې وارخطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جانه ! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))
حامد په کټ کټ وخندل: ((لېونۍ ! څه دې وویل خپل کور ته !؟ دا کور لکه، چې درته پردی ښکاري، اصلي کور خو دې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))
د حامد له دې خبرې سره شیبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، د ننه په کور کې چو په چوپتیا وه. اند ېښمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې مور او خویندې دې ویدې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟))
حامد په کړس کړس وخندل: ((لیونۍ ! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خو مې راوغوښتې، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو ، یاد بېږي دې، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې وربنداري له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وېره به هم نه درځي.))
شیبا موسکۍ شوه او له حامد سره یوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شیبا نه لاسونه تاو کړل او څو شیبې وروسته یې شیبا ته وویل: ((څنګه ده ما درته نه ویل، چې له چا به ویره هم نه درځي، څنګه بې پروا مې غېږې ته راغلې. هغه شپه دې یاد ېږي، چې ورېندا ره دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته یې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته یې ولوېږې.))
دوی لا په همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکیده او حامد بهر ووت. څو شیبې وروسته له خپلو څو تنو ملګرو سره د مېلمنو کوټې ته ننووت. کله چې بېرته راغی، شیبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))
حامد بیا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملګري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی وخوري.))
شیبا په ډېره مینه دیګ وکړ. کله چې خواړه تیار شول، حامد شیبا ته وویل: ((دا زما ډېر خواږه ملګري دي، دا سې ملګري، چې تر وروڼو هم ډېر راته ګران دي، هغوی غواړي تا وګوري راځه، چې ورشو.))
شیبا بې له دې، چې څه وواییي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او تر روغبړ وروسته یې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه یو تن پرې غږ وکړ:((تا سې هم له موږ سره ډوډۍ وخورئ، خوشاله به شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو شیبا له کوټې ووته. څو شیبې وروسته حامد ورپسې راووت او ورته یې وویل: ((ملګري مې ډېر ټینګار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه یوازې کېنې.))
د حامد په ټینګار، شیبا د مېلمنو کوټې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناستله. همدا چې څو مړۍ وروسته یې یو ګیلاس اوبه وڅښلې، په څو شیبو کې سر پرې وګرځېد او بیا ترسهاره په ځان پوهه نه شوه. سهار یې، چې کله په اوښلنو سترګو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وویل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن ډېر ته روان یم، بیا چې راغلم خبر درکوم، خو حیران یم، چې په کور کې به څه بانه کوې.))
حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وویل: ((تا سره په مینه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنګه شي، ستا دوکه؟))
حامد هغې ته یوه درنه څپېړه ورکړه او بیا یې وویل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))
شیبا په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازېګر مهال خپل کور ته ورسیدله. په کور کې ډېره ګڼه ګوڼه وه، خپل خپلوان یې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور یې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې! ته چېرته وې، زمونږ خو دې زړونه بوټ وویستل.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د ترور کره ومه))

همدا چې هغې دا خبره وکړه ، د خاله زوی او ښځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وڅرخېد ، پړمخې پر ځمکه پرېوته او خپله وروستۍ دوکه یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغیز

د لیني موټرو تم ځای ته نږدې ضمیر بیا ښځه نیولی شو او لمید ته یې، چې چټک چټک پر لاره روان و؛ وویل: ((زړه راتـه وايي، چې سم کار مو نه دی کړی، راځه بېرته وګرځو.))
لمید پرې په غوسه شو: ((عجب! بېرتـه وګرځو، زړه چې دې نه و، لـه اوله به دې ویلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بیرته ګرځېدل مو ګټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))
ضمیر زړه نا زړه په لمید پسې روان شو. موټر تـه، چې پورتـه کېدل، ضمیر بیا لمید ته وویل: ((که ته و پرېږدې، ټوله ملامتي به زه ومنم.))
لمید هغه تر مټه ونیو او په زوره یې په ځان پسې موټر تـه وخېژاوه. تـر سروبي پورې ضمیر غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بیا په خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خو دې تـه حیران یم، چې هلتـه بـه څه کوو. چېرته بـه ځو، د چا کره بـه ځو، هلتـه خو زموږ کوم شناخته هم نشته، څه به کوو؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمید په خندا شو: ((عجب ساده يې، شناخته باندې څه کوې؟ رنګ يې ورک که، څه ته وتلي يو، چې بيا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېږه.))
سرخکانو ته نږدې موټر وران شو. له موټر نه په ښکته کېدو ضمير، لميد ته مخ واړاوه خو مخکې له دې، چې دی څه ووايي، لميد ورته په غوسه وويل: ((چوپ! نور، چې څه و نه وايې، پخپلو پوده خبرو دې زما ماغزه وخوړل))
د موټر جوړول ډېر وخت ونيو، د ماښام خړه په لګېدو وه، چې کلينر ورغږ کړل: ((راځئ! چې ځو پخير، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ايله ماسختن ښار ته ورسېږو.))
موټر ته د روانېدو پر وخت ضمير کرار کرار په ژړا شو. لميد هغه تر لاسه ونيو او په خندا يې وويل: ((ا ها! دا دی نارينه! څه وړوکی خو نه يې، دولس کلن هلک يې، پلار مې، چې کيسې کولې، يې، نهه کلن و، چې په روزي پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر يې، بې غيرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))
دواړه د موټر جنګلې ته وختل. جنګلې ته په ختلو ضمير بيا په ژړا شو. لميد د هغه پر ولي لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي يو، شرم دی، چې بېرته وګرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وخاندي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضمير په ژړا ژړا کې ورته وويل: ((زه اوس د بېرته تګ په غم کې نه يم، خو وېرېږم.))
-له څه شي وېرېږې؟
-که کاروبار پيدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟
-ما دومره بې غېرته نه ګڼلې، کاشکې ته مې هيڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پيدا کوې.
له دې خبرو سره لميد ضمير ته پر مخ څپېړه ورکړه: ((که دا ځل دې بيا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شې، بې غيرته.))
ضمير ته د لميد خبرو او څپېړې غوسه ور وسته او په لوړ غږ يې وويل: ((پام، چې بيا دا چټې خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وايم تا فکر وکړ، چې زور به دې نه لرم. دا سې نه ده که بيا دې غوسه راوسته، دا سې دې خمبېره کړم، چې پخپله ووايې شاباس.))
د ضمير دې خبرو لميد خوشاله کړ: ((افرين شاباس ! اوس پوه شوم، چې نارينه يې ماشوم نه يې، اوس مې باور وکړ، چې بيګانې فلم در باندې تاثير کړی.))
لميد څو شېبې څه سوچ کې لاړ او بيا يې وويل: ((فلم کې دې ونه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک څنګه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته يې کاروبار شروع کړ، پيسه داره شو او بيا يې يوې جلۍ سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا وليدل چې وړوکوالي کې څنګه خوار و عين لکه ما او تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوندې، اخر څومره غټ او باډي بلډر شو ، هیڅ یې هم زور نه لاره. اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې ښښنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو ، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو ، له چا نه څه کم یو.))

ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لاړ، فکر یې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی.

هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو ، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ ! راځئ، ښکته شئ ! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه راښکته شئ.))

ضمیر او لمید له موټر نه راښکته شول، خو دېته په چورت کې وو ، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جګه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

***

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پر مهال پاکستاني پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره تاڼې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوځي، چې شور یې جوړ کړ او په ژړا شول. پولیسو پرې وار ګوزار وکړ او هغوی یې په ځان پسې کشول، چې یو تن د نورو خلکو له منځه رامخکې شو او هغه دواړه یې په دې نامه، چې خوریونه یې دي له پولیسو راخوشې کړل.

دواړه یو ګوښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. تر څو شېبې ژړا وروسته لمید وویل: ((ضمیره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وایې، چې کور ته لاړ شو؟))

ضمیر وویل: ((زما ویل څه فایده کوي، ته یې نه منې.))

لمید په ژړا وویل: ((ته وو ایه که ما ونه منل په مخ مې په څپېړه ووهه، فقط غواړم، چې ته وو ایې او ستا په خبره ببرته وګرځو))

- ولې زما په خبره؟

- په دې، چې که بیا په ببرته ګرځېدو پښیمانه شوم نو وبه وایم، چې د ضمیر په خبرو راګرځېدلی یم، نه پخپله خوښه.

۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمني

تیاره ماښام هغه ستړې ستومانه په بېړه زمونږ کلا ته راننوته، د کلا دروازه يې په ځان پسې وتړله او دروازې ته تکیه شوه. دا چې اوله کې چا و نه پېژندله ټول وارخطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا یخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه يې بنده بنده کېده. هغه مو راپورته کړه او کوټې ته مو راوستله. د څراغ په رڼاکې مې مور وویل: ((اوه! دا خو د ګل میر اکا لور ګل څانګه ده، همدا نن يې نکاح وه.))
مونږ ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د پښو يې کتل راکتل او يوه عجيبه وېره يې په سترګو کې ښکارېده.
د شپې مور مې له هغې سره په جلا کوټه کې ویده شوه. زه، پلار او خوېندې مې په بله کوټه کې ویده شوو. تر سهاره پورې مونږ ته هیڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې مونږ له هغې کوټې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته يې په زوره زوره ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار همدا ، چې د چای څښلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو ، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو موږ پرې پوه نه شوو.
پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((سمه ده، د خدای به همدا رضا وي.))
زما د پلار په خبرو ګل څانګه لکه ګل وغوړېده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.
تر چای څښلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ:
((زویه ! بر کلي ته لاړ شه او دا ګل میر خان ته ورسوه، ښار ته هم ورشه، خپلو وروڼو ته ووایه، چې درې واړه کورته راشي.))
زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک راواخیست، په پاکولو یې بوخت شو.
ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیګر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و ، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې ګزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترګې مې پر خپلو وروڼو ولګېدې، درې واړه د کلا په دریو برجونو کې په څار بوخت وو. ووېرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.
مور مې زما په لیدو په خوشالۍ زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تر اوسه چېرته وې؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ نیمه وروسته په کلي کې د ډزو اوازونه پورته شول، ښه شېبه ټوپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین ږیري زموږ کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې، زما که سر هم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه یم، خو چې کلیوال زما د مرګ تماشه غواړي دا به را ته ګرانه تمامه شي.))
نیمه شپه د کلا ور وټکېد ، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره ! د کلي سپین ږیري دي.))
پلار مې له برج نه راکښته شو او له سپین ږیرو سره حجرې ته لاړ. ما ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې واورم، چې څه وایي. په همدې خاطر د حجرې د کړکۍ تر څنګ ودرېدم. پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوئ، د دنیا پروا مې نشته، دا خو لا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه پنځوس کلن چرسي بوډا ته په نکاح شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میرک د نوم په اوریدو وېښتان مې زیږه شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او څو پلا یې ورسره شخړه هم راغلې.))

سهار ناوخته له خوبه پاڅېدم، هاخوا دېخوا مې وکتل، خو ګل څانګه مې تر سترګو نه شوه، مور ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه. هغې وویل: ((زویه ! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))

ما خپلې مور ته وکتل، هغې وویل: ((زویه ! هغه مو د خپل ما ما له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره موږ ګز وپل کوو.))

اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لا هم موږ له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سږ کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په څلورم برج کې پېرې کوم.

نن شپه په برج کې خوب راباندې زورور شو. خوب مې ولید، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل څانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنکي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولټېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل څانګه پیدا کړې وي.

په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. څو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زوړ سړی هم ورسره حویلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانوتل، په لوړ اواز یې غږ وکړ: ((هئ ! زما بچو راځئ راکښته شئ. کیسه تمامه شوه.))

ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور وپلار دي، تر اوسه د میرک په بندیخانه کې وو. چرسي میرک پرون ماښام مړ شوی، خپلوان او کلیوالو یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

پنځم ځل، چې بیا د موبایل زنګ اوچت شو ، هوسۍ هغه غوږ ته کړ:
((ګورئ ! ازار مه راکوئ، په سهوه ستاسو نومره راڅخه دایره شوې وه.
هیله ده، نور زنګ مه راوهئ !))
هغې په ډېره غوسه موبایل بند کړ او په الماری کې یې کېښود. له خپل
دستکول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته
کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه
نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا
خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم.))
ګړۍ دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو
دې زنګ نه و وهلی؟))
د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له الماری څخه یې
موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیا وپوښتله: ((زنګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو ، چې ماز یګر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))
مور یې دا خبره وکړه او له کوټې په وتو وه ، چې زنګ راغی. هوسۍ هغه غوږ نه کړ، خو ژر یې ببرته بند کړ.
مور یې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و ، پلار دې و ؟))
هوسۍ وویل: ((نه ! پلار مې نه و ، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.))
درې میاشتې سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنګ اوچت شو او هوسۍ به هر ځل له زنګ وهونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنګ و نه وهي. خو د دریمې میاشتې په اخر کې، هوسۍ به پخپله دې ته انتظار وه ، چې زنګ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه ، چې د موبایل غږ اوچت شو او هوسۍ په مینه مینه ورسره لګیا شوه: ((چېرې دې لیدلې یم؟ څه ...د مکتب په لاره !...تا څه لیدلې یم، زه خو څادري په سروم.. رښتیا وایې، زما نومره دې په سهوه دایره کړې وه... خو ګوره ! هر ساعت زنګ مه راوهه ! پلار مې کله کله په کور وي... نه ! ټلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي.. نه ! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر ګله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وګوري؟... څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وایې، خو په تلفون کې راته وواېه... څه! نه یې وایې... څه نو زه هم نه شم درتلی... نه، نه! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))

سبا او بل سبا بیا زنګ راغی او هوسۍ بیا هم هماغه خبرې وکړې.

بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې واورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرګل ته زنګ وواهه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شوه.

هوسۍ چې چای وڅښه، څادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور ټینګه په غېږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیګر زرګل او هوسۍ د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرګل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسۍ وارخطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرګل کلیوال او ملګری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرګل بېرته نه راګرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته ګوانښ کړی.))

هوسۍ خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته وواېه. لانجه غټه شوه او د هلک خپلوانو د هغه د بښلو لپاره جرګې پیل کړې. جرګه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرګه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وبښي او خپله لور ورته ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جرګې په بل سبا اوازه خپره شوه، چې د هوسۍ پلار زرګل وژلی. بیا جرګې پیل شوې او جرګه د زرګل د خپلوانو په خوښه فیصله وکړه، چې یا دې هوسۍ ووژله شي او یا دې د زرګل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې ښځې هم لرلې. د هوسۍ پلار دا ومنله، چې هوسۍ د زرګل مشر ورور ته ورکړي.

چا دا خبره تر هوسۍ ورسوله. هوسۍ په بېړه له کوره ووتله او تر مازیګره یې ځان په یو لرې ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره ډېرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار و نه منله، چې دا دې ژوندۍ پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسۍ په ناهیلي زړه یو نا اشنا ملک ته روانه ده.

۱۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

له درې ورځو راهيسې د ګلداد فکر خراب و ، دم شېبه کې به يې يو سخت ټکان وخوړ او په ځير به يې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخيست، ټکان به يې وخوړ، يو دم به له ځايه راپاڅېد ، ګراچ ته به لاړ او تر ډېرې شېبې به يې خپل ټکسي موټر ته په ځير ځير کتل. نن هغه بيا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شېبه په شېبه يې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. څو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وګرځېد ، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په ګډو وډو سر شو: ((نه، نه ! دا موټر بايد خرڅ کړم، که نه په يو لوی رنځ به مې اخته کړي.... نه، نه ! ولې به يې خرڅوم، که يې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب وکمال نه زده... نه، نه ! نه يې خرڅوم... که خرڅ يې نه کړم، په رنځ به اخته يم....نه، خرڅوم يې ...نه ! نه يې خرڅوم ...خرڅ ... نه... نه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرو سره د هغه له خولې یوه اوچته کړیکه راوختله: ((زه څه وکړم... اوه خدایه څه وکړم، ته لار راوښیه.))
د هغه له دې کړیکې سره مېرمن یې په منډه ګراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((د اسد پلاره ! څه دي، ولې دې چیغه وکړه.))
د ګلداد ځان ته پام شو او ویې ویل: ((هیڅ هم نه دي، ته دلته څه کوې؟))
ـ هیڅ، ستا چیغه مې واورېده. ما وې چې خیریت وي.
ګلداد موسک شو: ((ته هر څه ته ژر واخطا کېږې، خیر و خیریت دی.))
له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې وخوځېدل. کوټې ته په ننوتو سره ګلداد اوبه وغوښتل. تر څو یې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چپرکټ ته تکیه شو او بیا په سوچ کې لاړ، خو دا ځل د سوچونو لړۍ یې ژر وشلېده، مېرمنې یې اوبه راوړې. ده چې اوبه وڅښلې، مېرمنې یې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))
ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پریشان حالت وځوراوه، خوله یې جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر پښیمانه شو او تر شونډو لاندې یې ورو وویل: ((نه ! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنګه مات کړم.))
له دې سره یو ځل بیا په سوچ کې ډوب او په ګډو وډو سر شو: ((که خرڅ یې کړم، زه به څه کوم، خرڅ خوراک به څنګه کړم. نه، نه ! نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅوم... که خرڅ یې نه کړم، ټول عمر به عذاب ګالم، دا ښه ده، چې خرڅ یې کړم.))
ښځې یې، چې د هغه دا حالت ولید په ژړا شوه: ((اوه خدایه زما په سړي څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))
د هغې د ژړا د غږ په اورېدو سره ده ټکان وخوړ، خو ژر په ځان کابو شو او په خندا یې و پوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))
- نور به څه چل وي؟ زما خو دې زړه اوبه کړ.
- ولې داسې وایې، ما څه کړي دي؟
- هیڅ
- نو بیا ولې ژاړې؟
- ستا دا حالت مې ځوروي.
- کوم حالت؟
- دا له ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شپه په سوچ کې لاهو کېږې او ټکانونه خورې.
ګلداد په خندا شو: ((مین شوی به یم.))
- نه! باور مې نه راځي، کانې دې د مینانو نه دي. خبرې دې بل ور دي، ووایه څه کیسه ده؟
- ته باور مه کوه، خو زه رښتیا وایم، زه مین شوی یم.
- زوړ سړی یې دا خبرې در سره ښې نه ښکاري.
- تا ته به زوړ ښکارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځه دا خبرې پرېږده سپینه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونۍ !؟
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هیڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، ښځه یې په ژړا دالېز ته ووتله او په تګ تګ کې یې وویل: ((تر اوسه مې چا ته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس مجبوره یم، چې لالا مې راوغواړم.))
څو شېبې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا یې وویل: ((لکه چې زما په ټوکو خپه شوې، که څنګه؟))
-نه دا ټوکه نه ده، ته سهي حال نه وایې.
ګلداد له کوره ووت. تېر ماښام یې په یو تر پالي موټر کې له بازاره درې بوجۍ وریجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر ډوډۍ وروسته یې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وریجو او سودا باندې څه کوې؟))
ګلداد وخندل: ((خو ومې ویل که نه، چې مین شوی یم، د واده ترتیبات نیسم.))
د ګلداد دا خبره په لوښو او زامنو یې ښه ونه لګېده او یو یو له کوټې ووتل. ښځه یې هم له خپله ځایه پاڅېدله، خو ده له لاسه ونیوله: ((کېنه، کم عقلې ! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه کوم، ختم کوم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې په حیرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره یې کوې؟ ته خو کال بل کال په خپل پلار پسې ختم کوې. دا د څه شي ختم دی؟))
- ډېر مې مه څوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضا یو ختم وکړم.
- نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور نه راځي.
- څه ! دا څه وایې؟
- زه وېرېږمه. حتماً څه شته، خو ته یې پټوې. کاشکې مې لالا دلته وای او هغه مې راغوښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ور ته ویلی او موږ به هم درسره زړه نه خوړ.
ګلداد له کوټې ووت او مشر زوی ته یې غږ وکړ: ((راشد جانه ! یو ځل ټول زما کوټې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه ولیکو.))
د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لونې او زامن یې کوټې ته راغلل او تر ناوخته پورې یې کارتونه ولیکل. د کارتونو تر لیکلو وروسته راشد په ټوکه کې وویل: ((پلار جانه ! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې زه در نه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتیا هم خبره څه ده؟))
ګلداد موسک شو: ((زویه ! غم مه کوه، دواړه به یو ځای واده کوو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې دوه درې ځلې ګلداد په خوب کې وویرېد ، په دربیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید ، وویرېد ، چیغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه ښه نه کړ او تر سهاره ویښ پاتې شو.
د ختم تر ورځې، دوه درې ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وېرېږي؟
د ختم په ورځ کې د ګلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شېبه به وویرېد ، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نو له خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو ، چې ده یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل.
ټولو هغه ټینګ ونیو ، چې حال ووایي، خو هغه هیڅ هم ونه ویل. ښځه یې یو ګوښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو واري غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شېبې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد ، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لالا ! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))
رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست او ترې وپوښتل: ((څه خبره ده، په تا څه شوي، ولې حال نه وایې؟))
ګلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوټې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده.
رشید خان د ګلداد ترځنګ کېناست: ((ښه اوس خو نور ووتل، حال وو ایه څه کیسه ده؟))
ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو د م چورت مې خرابېږي.))
- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وایې.
- باور وکړه هیڅ هم نشته
- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پټه کړې، اوس یې هم مه پټوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پړ په کور کې پروت یې؟
- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې ځوروې.
- که حال ونه وایې، زما او ستا دې همدا اخیري دیدن وي.
ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوټې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((ځنګه یې درته ووایم، هغه ما ته پر ایمان قسم راکړی، قسم خو نه شم ماتولی.))
د هغه له دې خبرې سره ښځه یې پرده ځنډ وهله او په لړ لوړ غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم درکړی، زه در ته په خدای قسم درکوم، چې حال ووایه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلداد غـونې زیـږې شـوې، نیـغ پـر خپـل ځـای کېناست او څـه ځنـډ وروسـته یـې وویـل: ((د خدای زور نـه لـرم، خدای مې دې د قسم پـر ماتولو نه نیسي. کیسه داسې ده چې....

هغه غلی شو او لـه خپلې مېرمنې یې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې یو غـړپ وڅښـه، ویې ویـل: ((یوه هفتـه مخکې، چې سهار له کوره ووتم. په ښار کې یو چا راته لاس ونیو او ویې ویـل، چې که ټوله ورځ مې په ښار کې وګرځوې څومره غـواړې. یـو څه چنې مو ووهلې، اخر کې په دوه نیم زره افغانۍ راسره راضې شو او ټولـه ورځ په ښار کې ښکته پورتـه وګرځېدو. ماښام همدا، چې خړه پـه لګېدو شوه، هغه وویل، چې کمپنیو ته مې بوځه، مـا هـم ورساوه. چې ښکته شو او پیسې یې راکړې، ویې ویل: ((نېټه دې نه وه پوره.))

ما ورته وویل: ((هغه څنګه؟))

هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځیر خلاص کړ.

دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بیـا یې ورغبرګه کړه: ((څه ګـورم هـیڅ مـې بـاور نـه راتـه، هغـه ځـانمرګی و، هغـه پـر خپـل ځـان بمونـه تړلـي وو، د هغـه پـه لیـدو عقـل مـې لـه سـره وخوت، وارخطا شـوم. خـو هغـه تسـلي راکـړه: ((ولـې وارخطا شـوې، د وارخطایئ خبره نه ده، اوس خو بچ شوې.))

له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسویلی وکېښ او راته یې وویـل: ((تـه دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کاروان مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغی، که راغلی وای اوس به خلکو زما او ستا د غوښو ټوټې ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا ته به هم دا حال نه وایې.))

۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خوده خودي قتل

هوسۍ په ډېرې خوارۍ او کړاو ځان د مېږه له منګولو خلاص کړ، په یوه منډه اشپز خانې ته ننوته او ور یې په ځان پسې کلپ کړ.
مېږه یې هم ورپسې منډه کړه، خو د اشپز خانې ور یې ببرته نه کړای شو. بېرته کوټې ته راننوت،لاسونه یې سره ومروړل، وارخطا شو، ژر یې خپلو لاسونو ته وکتل، په وینو وو. ښه ورته ځیر شو، د ښي لاس منځۍ ګوته یې ژوبله وه. غاښونه یې سره کیکاړل، له ډېرې غوسې ستمی ستمی شو: ((نه... نه! روغه... دې... نه...پرېږدم، والله که...رانه خلاصه شې، دا ... خو ...مې دې... پزه وینه کړه، چې... ځو ځایه دې... سر... مات... نه کړم...پرېږدم دې نه، زما ګوته... زما ګوته ولې ژوبله شي؟))
له دې خبرې سره په بېړه له کوټې ووت، په دالېز کې یې ښکته پورته وکتل، داسې څه یې په نظر ورنغی، چې ور پرې پرانېزي. په ډېر زور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشپز خانې وره ته ا ړم شو ، خو چې څومره وس يې وکړ ، ور خلاص نه شو ، چيغه يې کړه: ((ور پرانيزه ! سپى !))

هوسۍ په ژړغوني انداز د وره له شا وويل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه ! نه يې پرانيزم.))

- په سمه در ته وايم، ور پرانيزه، که نه...

- که نه څه؟

- که نه، ما ته هم جبار وايي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بيا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې يې ياد ساتې.

تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه حوېلۍ ته ووت، خو لا د دالېز له وره نه و وتلى، چې هوسۍ ور پرانيست او خپله هم دالېز ته راووته. جبار پرې ورټوپ کړ، هغه يې پر ځمکه وغورځوله او بيا يې تر سوکانو او لغتو لاندې ونيوله. په دم شېبه کې د هوسۍ مخ په وينو سور شو او تر څو وړو وړو سلګو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې ورکړې، بيا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وينو لړلي لاسونه يې پرېمينځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسۍ ته يې بد بد وکتل او په ډېر قهر يې بيا په ملا په لغته ووهله، خو هوسۍ نه وخوځېده او نه يې له خولې څه غږ وخوت. جبار کوټې ته ننوت، د الماري تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې يې راپورته کړې او له ځانه سره يې وويل: ((نه ! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې بند په بند جدا کوم، ما په څومره شوق دا اخیستی و، خارجي و، ډېر قیمت مې اخیستی و، تا په مفته کې مات کړ.))
هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سر یې وخوځاوه، راپاڅېد، الماری یې پرانیسته، یو بوتل او یو ګیلاس یې راواخیستل او تر نیمایي یې ګېلاس کې شراب واچول. یو دوه غړپه یې، چې ترې وکړل، له ګېلاس سره دالېز ته ووت او د هوسۍ تر څنګه نږدې کېناست. ګېلاس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واړاوه. هوسۍ سخت ټکان وخوړ او په اوچته کړیکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته پرېوته، اړخ په اړخ واوښته را واوښته او نالښت یې پیل کړ.
جبار راولاړ شو، هغه یې له لاسه ونیوه او په ځان پسې یې کش کړه، کوټې ته یې ننویسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنګ یې کېنوله او ورته یې وویل: ((دا ګورې، همداسې چې بند په بند دې ماته نه کړم، پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې ودردولم. زه وځم چې څه سودا راوړم، خو راځم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیګ خراب را نه شي، و مې نه شرموې.))
جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي کې پرتې وې او هوسۍ بې حاله پر کړکۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونیوله، په ځان پسې یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله. هلته یې یو سطل اوبه پرې تویې کړې. اوبه یخې وې د هغې ساړه وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو یې پورته د خپل مېړه سترګو ته وکتل. وېره واخیسته، یو دم یې پښو ته پرېوته: ((ما... وبښه ! ته چې ...څه وایې... هغسې کوم... ما پرېږده... چې ...کوټې ته... لاړه... شم، زما ... زما... یخ کېږي.))
جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسۍ ورپسې په خاپوړو روانه شوه او کوټې ته ننوته. جبار د ترکارۍ پلاستیک د هغې پر مخ وویشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تیاره کړه.))
هوسۍ په نیم خېژه حالت د ترکاریو پلاستیک راواخیست، چې اشپز خانې ته لاړه شي، خو و نه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ویې ویل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواړه تیار کړه.))
هوسۍ د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وګرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوښ شوه او د جبار غږ یې تر غوږ شو: ((هر څه تیار دي، تر څو تاسې یو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تیارېږي.))
د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسۍ په خاپوړو خاپوړو د وره پر خوا وخوځېده، خو لا وره ته نه وه نږدې شوې، چې جبار کوټې ته راننوت: ((دا مکاره ګي دې پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چیغې دې په مېلمنو واوروم.))
هوسۍ په ژړا شوه: ((په خدای که درواغ وایم، د ودرېدو نه یمه، خیر دی نور هر څه مې تیار کړي، فقط دا یوه ترکاري پاتې، لږې اوبه پرې تېرې کړه، که یې ما ته پرېږدې، ناوخته به شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوسۍ دا خبره پر جبار ښه و نه لګېده، په ډېر غضب یې د ترکارۍ پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه یې وویشت او بیا یې هوسۍ تر لغتو لاندې ونیوه. د هوسۍ له چیغو سره، د یو مېلمه غږ اوچت شو:
((څه کیسه ده، په موږ خو به په تنګ نه یاست؟))
جبار له شرمه هوسۍ پرېښوده او پخپله یې د ډوډۍ بند وبست وکړ.
جبار دوې ډوډۍ خوړله او پیکونه یې سره جنګول، چې د هوسۍ د نالښت غږ ورو ورو اوچت شو. جبار راپاڅېد، په منډه څنګ کوټې ته، چې هوسۍ په کې تاو راتاوېدله، ننوت: ((که دا ځل دې غږ اوچت شو، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))
خو هوسۍ د خپل اختیار نه وه، نالښت یې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل یې دومره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه یې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((جبار خانه! راځه هغه پرېږده، خپل جواب وایه، موږ ته لا جواب یې، هغه څه کوې.))
جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو میلمه تش بوتل هغه ته ونیو:
((ډېر نا خرابات یې، ته دا ځواني ګڼې، چې یو بوتل ته دې کېنولی یو، که پوهېدو خپله به مو یو څه راوړي وو.))
جبار خپل لاسونه ومروړل: ((زه او ناخراباتي، مېلمه مې یې که سترې نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))
بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه! په ګوابنونو ځواني نه کېږي، ښه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار هغه ته مخ واړاوه: ((سرداره ! خوله په ځای خوځوه ! نه ناخرابات یم نه ناځوان، ما چې څه لوظ کړی و ، هغسې مې کړي وو ، خو...))
یو مېلمه یې په خبرو کې ورولوېد: ((خو څه؟))
ـ مازیګر زما او د ښځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل مات کړ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې ګورئ، ټوټې یې اوس هم په هغه بله کوټه کې پرتې دي.))
ـنه نه ! ستا په خبره څنګه باور نه کوو ، د هغه اثبات خو ستا د ښځې چیغې هم کېدای شي.
له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جېب نه یو بوتل راوویست او په ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره راواخیست.))
سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره ! که نه نیم سوزه به پاتې وو.))
دوی بوتل نیمایي کړی و ، چې بیا د هوسۍ غږ اوچت شو: ((اخ خدایه مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))
د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان رابانده حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))
یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره ! څه وایې، څه چل دی، ولې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار وویل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتګ د مخه مې هم هډوکي ورته ګرم کړي دي، ځان يې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تيار کړي، حتی ترکاري مې هم پخپله وينځل.))
د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخندل: ((تا خو د ځوانۍ دعوا کوله، پخير زنچو هم وختې.))
دې پېغور جبار ته غوسه وروسته، له ځايه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخندل.))
جبار زنګېدلی زنګېدلی له کوټې په وتو و، چې يو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه ښکارې، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندې زوروره شي، هه دا زما چاقو درسره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ داسې ښځې ته خو مرګ روا دی، چې له مېړه نه زنچو ساز کړي.))
جبار بېرته راوګرځېد، په بېړه يې د مېلمه له لاسه چاقو واخيسته او زنګېدلی زنګېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره يې پر هوسۍ د چړې ګوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وينو کې ليت پيت شوه. د ډېرو وينو په ليدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه يې له سره والوته، حويلۍ ته يې منډه کړه او چيغې يې کړې: ((هلئ چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلئ چې ځان وژني، هلئ راورسئ.))
په څو شېبو کې د چم ګاونډ خلک او د ګزمې پوليس د جبار کورته راننوتل. پوليسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانیستې او پرې کړې پرې کړې یې وویل: ((زه... خپل...خپل خا...خا...خاوند ووهلم...))

پولیسو، چې جبار ته هتکړۍ واچولې، د هوسۍ سترګې هم پټې شوې.

۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستی دښمن

جمیل سترې او خولې خولې کوټې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکټ وغځېد. څو شېبې وروسته یې، چې ستړیا ووته، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ د ېوال ځړېدلی و ، سترګې وګنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څېرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترګې یې تکې سرې واوښتې. له ډېر غضبه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکاږل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد ، د ېوال ته ورنږدې شو ، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ ، خو پښه نیولی شو: ((نه، نه ! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکټ کېناست. لاسونه یې سره ومروړل. اخوا د ېخوا یې وکتل. ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. له چپرکټه راپاڅېد ، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوټې تر منځه ګز او پل کولو وروسته د کوټې پر غولي نیم کونډه کېناست، نیم نظر یې ټوپک ته وکتل. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرجن شو ، وجود یې وریږېد ، خولې پرې راغلې، په ډېر غضب راولاړ شو ، ټوپک یې راواخیست اوږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندې نه و ایښی، چې بېرته راوګرځېد او ښه شېبه بیا اخوادېخوا په کوټه کې وګرځېد. چې ښه ستړی شو ، خپل چپرکټ ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنګونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه ورپه زړه شول. هغه وخت ورپه یاد شو ، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.

دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و ، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشې سرګردان ګرځېده.

په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب ګټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزګار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه ګوله ډوډۍ پیدا کړي.

دې خبرو هغه سخت ځوراوه، خو څه چاره، دا ټولې خبرې یې په سړه سینه زغملې.

یوه ورځ، چې نور ډېر په تنګ شو ، له ځان سره یې هوډ وکړ، چې کلی پرېږدي او بېرته پردېسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ، په لاره کې یې خپل یو ملګری ولید. ملګري یې ورته وویل: ((لېونی یې څه ! چې بېرته ځې، دلته خو کارونه کم نه دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خو د کار په لټه له پېښو وغورځېدم.))
ملګري یې ځواب ورکړ: ((ته سبا زموږ د برې ته راشه، زه او ته چېرې ځو، خو ګوره، چې اګر مګر دې بیا په کې نه وي.))
جمیل ورته وویل: ((هر کار، چې وي کوم یې، مقصد، چې له پېغورونو خلاص شم.))
په سبا جمیل او د هغه ملګری دواړه د کلي د یو ه قوماندان کور ته ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جمیل ته وویل: ((ټوپک درکوم، خو کار درنه غواړم.))
جمیل د ټوپک د نوم په اورېدو ولړزېد، خو له لږ سوچ وروسته یې له قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په وخت کې یې څو روپۍ هم ورته ونېولې. جمیل ټوپک په اوږې خوښ او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې یې له خپلې کورنۍ سره خبرې وکړې او ویې ویل، چې سر له سبا تر یوې میاشتې به کور ته نه راځي. کورنۍ یې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته یاد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي له کوره ووت.
ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنګونه یې ورته وکړل او ډېر امتیازونه یې ترې واخیستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده او د هغه اعتبار یې تر لاسه کاوه. تر دې، چې د هغه مرستیال شو. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیالی، څو ورځې وروسته د ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او د هغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. څو ورځې وروسته قوماندان پر ده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پښه ولګېد.
د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخوړ، خپله پایڅه یې پورته کړه، هغه ټپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر ! هغه که په پښه ټپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))
له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېړانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نو څه وم؟))
خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېړه پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه ! ته مېړنی نه یې، ته یوازې مرګونه کوې. وژونکي مېړني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی یم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))
جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنګ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نو زه لېونی کېږم ! ... څه وکړم؟... له ټولو لرې او جلا ،... دا څه ژوند دی؟... اوس کرار کرار مې خپل ملګري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میدان ته پاتې شم. زه څه وکړم، نپوهېږم، زه لېونی کېږم... زه ... زه لېونی...))
له دې خبرو سره جمیل ټوپک له ځمکې راپورته او خپلو سترګو ته رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تا له منځه وړلای شم.))
جمیل ټوپک بېرته په دېوال ځوړند کړ او پر چپرکټ اوږد وغځېد. سترګې یې پټې کړې او له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمني څنګه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنګه غچ واخلم، زه څه کولی شم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستی دښمن ختم کړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))
له دې خبرې سره جمیل یو دم له چپرکټه راټوپ کړ، ټوپک یې رااخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او په ډېر غضب له کوټې ووت.
په لاره کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمن باید همدا نن، همدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی یم.))
په همدې خبرو خبرو هغه د سیند غاړې ته ورسېد. له لرې یو سړی رابښکاره شو. نبغ د هغه پر خوا ور وخوځېد. هغه ته، چې ورنږدې شو، ټوپک یې له اوږې رابښکته او ګېټ یې راکش کړ. په لاره روان سړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خندا شو او د وروستي دښمن په بیا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته پورته وغورځاوه، بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو سترګو ته نږدې ونیو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن ختموم، همدا شیبه یې ختموم.))
جمیل ټوپک له شیپېلۍ نه په ښي لاس کې ونیو او په ټول قوت یې د سیند منځ ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))
۱۳۷۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سودا

هغه د غرفې مخې ته ودرېد ، د خپلې خوښې مجله یې د نورو مجلو لـه منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستیو پاڼو کې یې خپله پاڼه واړولـه. دم شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی یې وکـېښ، مجله یـې پـه زوره د نـورو مجلـو پـر سر ګـوزار کـړه، ورو یـې وویـل: ((دروغ ده!))

هغـه همداسـې پریشـانه زمـا لـه غرفـې نـه لـرې شـو. پریشـانۍ پسـې واخیستم، وې مې هسې نه چې بیا رانه شي.

د ده سودا مې نیکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لـومړۍ سـودا ده کولـه. د شنبې په سهار، چې به مې خنګه غرفه پرانیستله، دی به راپیدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې بـه یې خپلـه مجله پیـدا کـړه، د خپلې خوښې پاڼه به یې راواړوله، ژر ژر به یې ولوستله، لکه چې لیکل شوې کرښې خونـد ورکـوي، موسـک بـه شـو. د کرتـۍ لـه جیبـه بـه یـې پیسـې را وایستلې او مجله به یې د بایسکل په کنجوغه کې کېښوده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پاڼه او کومې کربنې لولي. مجله مې راواخیسته، د اوونۍ د فال پاڼه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي میاشت: له چا سره، چې مینه لرې، په دې وروستیو کې ستا په نسبت بې علاقې شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویبلاګ

له یوې اوونۍ ورپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې وبه یې ویل نه ! چورت به مې ډېر خراب شو، خو وروسته به مې خپل زړه په دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره تر مازیګره د دفتر له کاره نه اوزګارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.

دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې ایښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورګورم، هغه په کار بوختـه وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما لـه کتو سره هغه هم غلچکې راګوري او ګواکې راته وایي، چې درباندې پوهېږم.

نن همدا چې ورغلم، ورته مې وویل: ((نن به خامخا زما ویبلاګ ګورې، نوي شعرونه او کیسې مې لیکلې دي))

هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي))

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاګ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې ګوندې هغې به زما ویبلاګ پرانستی وي، خو هغه به لا هم په څه لیکلو لګیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنګ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر ایښودل شوی، غوږی یې جګه کړه: ((هو ، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))
غوږی یې، چې کېښوده، راته ویې ویل: ((د بورډ میټنګ نیم ساعت وروسته دی.))
د میټینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاګ یې پرانیستی دی.
مازیګر، چې له میټنګ نه راغلم، ټول کارکوونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاګ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوره شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، څو دقیقې د دفتر په حویلۍ کې ښکته پورته وګرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروا نه لري، څوکۍ یې لوړه شوه، پر ما یې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاګ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښېمانه شوم: ((ترڅو چې خو یې اوس کارونه زیات شوي، پخوا خو یې د دوه درې پاڼو د لیکلو مسوولیت درلود، اوس خو باید ټوله مجله وګوري او ایډیټ یې کړي، اخر دا خو زیات کار دی، سترې کېږي.))

دفتر ته ننوتم، کمپیوټر مې بند کړ. بیګ مې را واخیست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه راپه یاد شول، بېرته راوګرځېدم. په بېړه مې کمپیوټر روښانه کړ. د خپل ویبلاګ مدیریت پاڼه مې خلاصه کړه، یو مخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کیسې دې خورې شوې، خو د دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې ګناه همکاره دې بله ورځ په کیسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه!))

۱۳۸۹/۵/۱۰

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library